

Curierul Adventist

IANUARIE 2020: LA CUVÂNTUL TĂU + PE URMELE LUI SEM, HAM ȘI IAFET
+ ÎN NOUL AN, ZĂMBIȚI, VĂ ROG, SPRE SLAVA DOMNULUI! + MÂNTUIREA PRIN
JUDECATĂ + NUMAI IUBIREA + „DOMNUL... VA PURTA DE GRIJĂ!” + ÎNTÂMLĂRI
PASTORALE + REVENIREA LUI ISUS – CÂND? + ȘCOALA MIHAI IONESCU

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

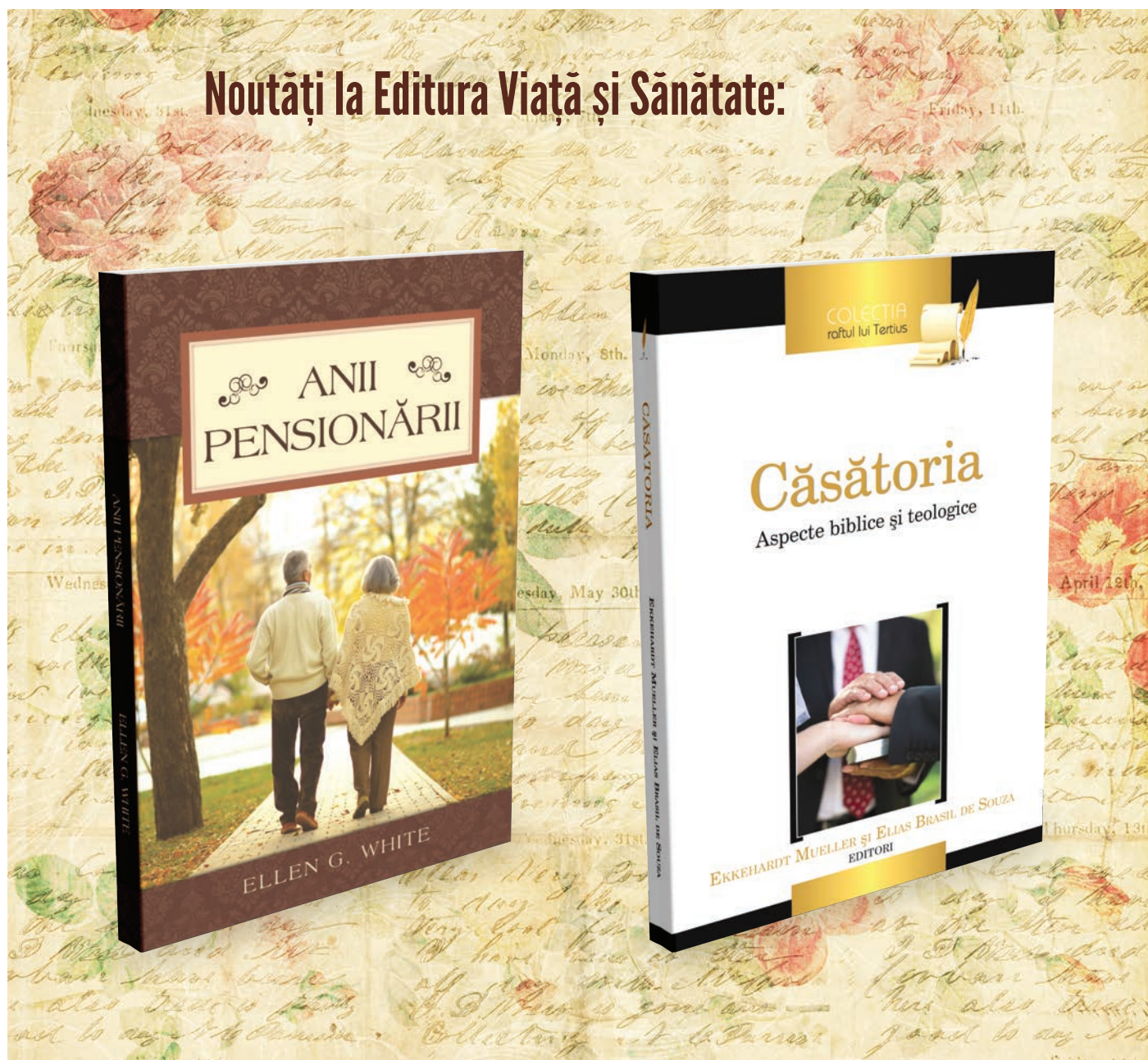

PARISIA
Amin, vino, Doamne Isuse!

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Noutăți la Editura Viață și Sănătate:

Anul XCVII, IANUARIE 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

„O PATRIE MAI BUNĂ, O PATRIE CEREASCĂ”

A mai trecut un an. Dumnezeu a îngăduit să ducem călătoria credinței noastre tot aici, pe pământ, dar nu pentru că a uitat de noi, așa cum probabil am fi ispițiți să gândim, ci pentru că are „îndelungă răbdare” pentru fiecare dintre noi (2 Petru 3:9).

Spre deosebire de lume, adevărații credincioși așteaptă altceva decât poate oferi viața aceasta, așteaptă „o patrie mai bună, o patrie cerească” (Evrei 11:16). Așteptarea aceasta nu au avut-o doar generațiile care au trăit în ultimele două sau trei veacuri, ci toți copiii lui Dumnezeu, începând chiar cu neprihănitul Abel. Despre aceștia, apostolul Pavel scrie: „În credință au murit ... fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13).

Ce impresionant! De peste 6 000 de ani, generație după generație a așteptat o altă lume, „o patrie mai bună, o patrie cerească”. Pentru aceasta au trăit și tot pentru aceasta au murit. Care sunt așteptările noastre cu privire la anul 2020? Fiecare dintre noi așteptăm un an mai bun. Un an mai bun pe plan economic, un an mai bun pe plan profesional, un an mai bun pe plan politic, un an mai bun în domeniile care prezintă un anumit interes personal. Nu este nimic rău în toate acestea, însă cea mai importantă așteptare este aceea care are în vedere „o patrie mai bună, o patrie cerească”.

Dacă analizăm cu atenție viața și lucrarea Domnului Isus, vom observa că și El, care era din afara acestei lumi a păcatului și suferinței, aștepta „o patrie mai bună, o patrie cerească”. În predicile Sale a vorbit foarte mult despre Împărăția cerurilor: „Ferice de cei săraci, căci a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5:3); „vie Împărăția Ta...” (Matei 6:10); „căutați mai întâi Împărăția cerurilor...” (Matei 6:33); „nu oricine-Mi spune ...va intra în Împărăția cerurilor...” (Matei 7:21); „lăsați copilașii să vină la Mine, căci Împărăția cerurilor...” (Luca 18:16).

Firul roșu care străbătea predicarea Domnului Hristos era „o patrie cerească, o patrie mai bună”. Viața Lui era îmbibată ca un burete de așteptarea acestei patrii.

Ceea ce este uimitor este că această așteptare o regăsim chiar și după înviere: „După patima Lui, li S-a înfățișat viu... și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU” (Faptele 1:3).

După învierea Sa, nu a vorbit despre trădarea lui Iuda, nici despre trădarea lui Petru, nici despre cruzimea soldaților, nici despre ura preoților. Nu a spus nimic despre trecut, ci doar despre viitor. Patruzeci de zile a avut o singură predică – „o patrie cerească, o patrie mai bună”. Deoarece pentru această „patrie...” El S-a întrupat, pentru această patrie a trăit printre noi, pentru aceasta a murit, a înviat și tot pentru aceasta va reveni. Totul, dar absolut totul, pentru această „patrie mai bună, cerească”.

Domnul Isus a așteptat cu nerăbdare această patrie. Așteaptă și acum. Acum nu mai așteaptă Împărăția cerurilor, acum ne așteaptă pe noi. Mă așteaptă pe mine și vă așteaptă pe dumneavoastră.

„Domnul vine curând, iar noi trebuie să fim pregătiți să Îl întâmpinăm în pace. ... Noi nu trebuie să fim triști, ci veseli și să-L avem mereu pe Isus în fața ochilor noștri. El vine curând, iar noi trebuie să fim gata și să așteptăm venirea Lui. O, cât de minunat va fi să Îl vedem și să ne spună «bun venit», ca răscumpărați ai Săi! Am așteptat mult, însă nădejdea noastră nu trebuie să se steargă. Simt că trebuie să strig cu voce tare: «Mergem către casă!» Ne apropiem de timpul când Domnul Hristos va veni cu putere și cu mare slavă pentru a lua pe cei răscumpărați ai Săi în căminul lor veșnic” (*Sfaturi pentru biserică*, pp. 454–455).

Fie ca, în anul 2020, așteptarea aceasta emoționantă să ne umple viețile și casele. Fie ca noul an să aducă nu doar o așteptare intensă a patriei cerești, ci însăși patria cerească! ■

Georgel Pîrlitu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

CUPRINS

3 Editorial

Georgel Pîrlitu

„O patrie mai bună, o patrie cerească”

4 Spiritual

Adrian Neagu

La Cuvântul Tău

6 Misiune

Daniel Nițulescu

Țara Ararat – pe urmele lui Sem, Ham și Iafet

10 Reflecții

Pavel Burlacu

În noul an, zâmbiți, vă rog, spre slava Domnului!

12 Spiritual

Emilian Niculescu

Îndreptărire prin credință (2)
Mântuirea prin judecată

15 Sănătate

Constantin Dinu

Numai iubirea

16 Istoria creștinismului

Beniamin Lupu

Tronul lui Dumnezeu în mistica Merkabah și în literatura Heikhalot

19 Apologie

Ștefan Radu

Asigurare gratuită

21 La odihnă

Camelia Barbu

22 Sănătate

Elena Pridie

„Domnul... va purta de grijă”

24 Experiențe

Javier Moliner

Întâmplări pastorale

26 Lumină din Cuvânt

Emilian Niculescu

Întinericul durerii

27 Teologie

Florin Lăiu

Revenirea lui Isus – când?

30 Educație

Beniamin Roșca

Școala Mihai Ionescu

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Aventuri biblice

LA CUVÂNTUL TĂU

In timp ce umbrele nopții începeau să se ascundă de primele raze ale soarelui, ucenicii se îndreptau obosiți și dezamăgiți spre țărm. Era o dimineață frumoasă, dar ei erau prea obosiți și descurajați ca să se mai poată bucura de ea. Și, cu toate că nu era prima noapte în care nu prinseseră nimic, era cu siguranță una în care eșecul părea mai amar și mai greu de acceptat decât în alte ocazii. Arestarea lui Ioan Botezătorul, prezența romanilor și poziția instabilă a conducătorilor religioși îi făceau să înțeleagă cu greu cum se vor mai putea împlini speranțele și așteptările lor de eliberare și prosperitate. Stelele care se stingeau încet pe bolta cerească luau cu ele și visurile lor pentru un mâine mai bun.

Ajunși la țărm, au avut surpriza să îl întâlnească pe Isus, venit pentru câteva clipe de liniște, înainte de întâlnirea obișnuită cu mulțimea. Aveau multe frământări, dar oamenii care începuseră să se adune nu le-au îngăduit să stea de vorbă cu El. Așa că au început să spele mrejele. Aveau nevoie de o dovadă puternică prin care să vadă că El este împlinirea Cuvântului de care vorbea mereu...

Părea însă că nimic nu mergea așa cum și-ar fi dorit.

Însă Isus S-a îndreptat spre Petru și, ignorând parcă toată frământarea din inima lui, l-a rugat să depărteze puțin corabia de țărm, cât să poată vorbi mulțimii. Oamenii se adunau cu grămada pe țărm, în timp ce cuvintele lui Isus se revărsau ca un balsam binefăcător. Petru asculta incremenit cuvintele spuse de Cel care vorbea ca nimeni altul. Părea că cerul nu fusese niciodată mai aproape de pământ ca atunci. Așa că, atunci când Isus a terminat de vorbit norodului, Petru s-a trezit ca dintr-o visare frumoasă. Dar în loc să îi ceară să ducă modesta ambarcațiune la mal, Isus l-a rugat să pornească în larg. Corăbioara se îndepărta încet de țărm, în timp ce oame-

nii plecau anevoie spre casă, uimiți de puterea cuvintelor pe care le auziseră. Petru avea atâtea întrebări, dar părea că nu se grăbește să rostească niciuna, așa că, în tăcerea aceea liniștită se auzi doar glasul lui Isus, care îi spuse să arunce mrejele pentru pescuit.

Cu toate că nu prinsese nimic, puterea cuvintelor pe care tocmai le ascultase l-a făcut să spună: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

Și, deodată, minunea se întâmplă. Mrejele se umplu de pești – atât de mulți încât corabia nu poate să îi ducă pe toți. Pentru că nu erau departe de țărm, le fac semn tovarășilor lor să vină să îi ajute. Dar Petru, în loc să se grăbească să adune toți peștii din năvod, cade la picioarele lui Isus rostind cu lacrimi în ochi: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” Era plin de frică și copleșit de puterea Dumnezeului care îi citea inima și îi cunoștea frământările. Era convins că Dumnezeu coborâse în barca aceea mică și că măreția Lui întrecea orice ar fi putut el cere sau gândi. Tocmai de aceea, chemarea lui Isus: „Vino după Mine!” l-a făcut să lase totul și să plece pentru a fi pescar de oameni. Învățase secretul care îi putea asigura reușita: cuvântul lui Isus.

Istoria lor este și istoria noastră. De câte ori nu am privit cum ni se epuizează resursele de putere, de timp, de bani, de dragoste, chinuindu-ne cu întrebări și descurajări, pentru ca apoi să fim surprinși de bunătatea și măreția unui Dumnezeu infinit, dar aproape de fiecare dintre noi. Secretul rămâne de fiecare dată același: „La cuvântul Tău.” Binecuvântările acestea pot fi ale noastre din plin în noul an dacă acceptăm să facem ce a făcut Petru în ziua aceea.

Nu renunța!

Primul lucru pe care îl învățăm din experiența lui Petru este dedicarea pentru muncă. După o noapte întreagă în care nu au prins nimic, pescarii nu s-au grăbit să meargă acasă, ci au rămas să își pregătească mrejele pentru următoarea ieșire pe mare. Oricât de nesemnificativ pare la prima vedere, acest amănunt spune multe lucruri despre Simon și tovarășii lui. Deși dezamăgiți și obosiți, ei au ales să spele mrejele și să fie gata să le arunce din nou. Deși își doreau foarte mult să nu se întoarcă acasă cu corabia goală, ei știau că, uneori, realitatea te poate face să îți dorești să renunți definitiv la luptă. Și, cu toate acestea, nu s-au lăsat descurajați cu totul. Au tras corăbioara la mal, au scos mrejele, le-au spălat cu grijă, apoi le-au pus la loc,

gata pentru o nouă încercare. Dacă aceasta este și istoria ta, fii pregătit să faci așa cum au făcut ei! Fii pregătit să mergi mai departe, și Dumnezeu îți va arăta direcția cea mai bună în care să pornești. Pregătește astăzi mrejele pe care le vor umple binecuvântările de mâine!

Lasă-L pe Dumnezeu să îți strice planurile!

Poate că, înainte de a ajunge la mal, Petru avea alte planuri pentru ziua aceea. După o noapte de nesomn este posibil să se fi gândit că puțină odihnă ar fi fost de folos. Dar Isus îi cere să se urce în corabie și să o depărteze puțin de țărm. Apoi îi cere să meargă și mai departe și să arunce mrejele pentru pescuit. Nimic din toate acestea nu erau în planul lui pentru ziua aceea. Dar el a fost dispus să îl lase pe Isus să urce în barca lui și astfel să se pună la dispoziția Învățătorului. Acesta a fost pentru Petru nu doar un gest de politețe, ci și unul de credință.

Dumnezeu nu ne cere timpul sau mijloacele noastre pentru a vedea dacă suntem dispuși să ne sacrificăm de dragul Lui, ci pentru a ne oferi de fiecare dată ceva mai bun și pentru ca și alții să poată fi binecuvântați prin noi.

Dumnezeu nu este „un Dumnezeu al neorânduiei”, ci unul care ne învață iar și iar să facem lucrurile în mod „chibzuit”.

Dar înțelepciunea despre care vorbește Scriptura înseamnă și dispoziția de a-L recunoaște în toate căile noastre, de a căuta mai întâi Împărăția, de a observa în micile detalii ale vieții harul providenței Sale. Avem nevoie să supunem planurile noastre lui Dumnezeu în fiecare zi, lăsându-L pe El să ne arate direcția în care să mergem. Această consacrare deplină pe care o reinnoim în fiecare dimineață, pentru care Îi mulțumim în fiecare seară și pe care o păstrăm mereu înaintea ochilor noștri ne face să spunem de multe ori: „L-am văzut pe Domnul, și totuși am scăpat cu viață!”

Trăiește puterea Cuvântului!

În acest pasaj biblic există un progres de la ascultarea Cuvântului la împlinirea lui. E frumos să îl ascuți pe Isus cum vorbește mulțimii, să te minunezi de puterea ilustrațiilor folosite, de simplitatea cuvintelor, dar și de mesajul lor atât de profund, însă adevărata bucurie vine doar în urma ascultării. Minunea s-a întâmplat când, în ciuda dovezilor, experienței și tradiției, Petru a aruncat mrejele „la cuvântul lui Isus”.

Cu siguranță că tot ce se petrecuse până atunci nu fusese la întâmplare. Dar hotărârea lui Petru și a prietenilor lui de a nu renunța, de a-și duce lucrul până la capăt în ciuda eșecului, disponibilitatea de a-I oferi lui Isus barca, frumusețea mesajului predicat de Isus au fost mijloace prin care Dumnezeu l-a condus pe Petru în fața provocării de a asculta de Cuvânt chiar și acolo unde părea că nu se potrivește cu ceea ce știa sau făcuse el.

„La cuvântul Tău” înseamnă nu doar o întâlnire ocazională, providențială cu puterea Lui, ci o umblare constantă în lumina Lui. Minunea din ziua aceea i-a descoperit lui Petru că Isus fusese lângă ei în noaptea dezamăgirilor lor, chiar dacă ei nu îl văzuseră. El le citise gândurile, le auzise frământările și venise dis-de-dimineață să le răspundă. Isus a condus inima lor spre credință, oferindu-le ocazia să asculte Cuvântul și apoi să îl împlinească. Până astăzi, „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos”.

Avem nevoie de aceeași dispoziție de a asculta, de a duce mântuirea „până la capăt” chiar și după ce am făcut niște pași în experiența creștină. Cuvântul are și astăzi aceeași putere de a schimba viețile și împrejurările, dacă alegem să ne supunem lui, în ciuda a ceea ce se face sau se spune în jurul nostru.

De multe ori, ceea ce ne lipsește este tocmai această dispoziție de a asculta „tot ce au spus prorocii”. Dar, dacă vrem să trăim minunea pe care au trăit-o ucenicii, avem nevoie de aceeași ascultare deplină.

Lasă-te copleșit de Dumnezeu!

A fost bine că Petru i-a spus Domnului: „Pleacă de la mine căci sunt un om păcătos”? Este o întrebare dificilă dacă nu suntem atenți să observăm toate amănuntele acestei relatări biblice. Motivul pentru care Petru a spus aceste cuvinte nu a fost răzvrătirea sau decizia de a se lepăda de Isus. Să nu uităm că, uneori, cuvintele și gesturile pot înșela. Este incomparabil mult mai multă dragoste în strigătul lui Petru decât în sărutul lui Iuda. Gestul său spune însă ceva foarte important: când trăiești în prezența lui Dumnezeu, ești copleșit de măreția și bunătatea Sa, un simțământ pe care Petru nu l-ar fi trăit dacă nu ar fi fost dispus să rămână în ziua aceea cu Isus.

Într-o lume a vitezei, a imaginilor și a eroilor suntem asaltați de modele care vor să ne uimească, să ne câștige încrederea și uneori chiar închinarea. Experiența întâlnirii cu Dumnezeu devine tot mai rară, de multe ori chiar în viața copiilor Săi. Cu toate acestea, cei care se consacră lui Dumnezeu în fiecare zi trăiesc bucuria unor binecuvântări impresionate, chiar dacă nu li se umplu mrejele. Prezența lui Dumnezeu le oferă pace, har și încrederea că nu sunt singuri. Sau, cum spunea Ellen White: „Cei care fac din Isus primul, ultimul și cel mai bun în viață sunt cei mai fericiți oameni din lume. Pentru ei, Împărăția lui Dumnezeu a început deja!” ■

**ASCULTARE
DEPLINĂ
ADRIAN
NEAGU**

**CUVÂNTUL ARE ȘI
ASTĂZI ACEEAȘI
PUTERE DE A
SCHIMBA VIEȚILE
ȘI ÎMPREJURĂRILE,
DACĂ ALEGEM SĂ
NE SUPUNEM LUI.**

Adrian Neagu este director editorial la Editura Viață și Sănătate.

ȚARA ARARAT – PE URMELE LUI SEM, HAM ȘI IAFET

Biserica Tatv, Muntele Ararat

Ovidiu Băluță, Biserica Tatv, Muntele Ararat

Szasz-Cserei Géza, Biserica Vanadzor, Muntele Ararat

În perioada 15–27 octombrie 2019 a avut loc cea de-a doua expediție misionară în Armenia și Georgia. Cohorta misionară a fost formată din brațele jertfitoare ale următorilor pastori, frați și surori: Szasz-Cserei Géza, Golea Lucian, Voinea Georgică, Voinea Cecilia, Plătică Bogdănel-Gabriel, Băluță Ovidiu, Mititica Claudiu-Ion, Panaite Ilie, Lehaci Aurel Onisim și Cocea Daniel-Cosmin. Spre deosebire de anul trecut, am observat că Duhul Sfânt a început să dinamizeze și mai mult bisericile. De aceea este necesar ca un proiect să aibă și un *follow-up*, o continuare. Aceste campanii de evanghelizare au fost și un semn de mulțumire adus unora dintre primii pionieri adventiști din România, și mă refer aici la armenii din familia Aslan de la Pitești, din anii 1870. Le mulțumesc fraților evangheliști care au sprijinit și financiar lucrarea adventistă din zona Munților Ararat. La Stepanavan, spre exemplu, există o biserică modestă care are nevoie de reparații ample. Mulțumesc pe această cale pastorului Panaite Ilie și bisericilor Cuza Vodă și Satu Costi, din Galați, care au produs o mare bucurie bisericii locale. Totodată, aduc mulțumiri Bisericii Adventiste Sălcioara, din județul Tulcea, Bisericii Adventiste Dumbrava Roșie din Constanța și Bisericii Adventiste Ungureni, din județul Dâmbovița, pentru sprijinul acordat în mai multe campanii misionare. Am rămas surprins să descopăr că la 1 000 de km, pe celălalt țărm al Mării Negre există, în orașul port Batumi, prezență adventistă. O comunitate cosmopolită, formată din adventiști gruzini și vorbitori de limba rusă din spațiul ex-sovietic. Este nevoie de o lucrare medicală de amploare în cele două țări. Continuarea proiectului presupune în următoarea perioadă înfrățirea unor biserici din Constanța cu cea din Batumi, pentru a avea resorturile și pârghiile angajamentelor care să ne determine și mai mult să susținem biserica de aici. Proiectul poate fi numit „Adoptă o biserică mai mică de peste hotare”. Anul acesta a avut loc primul botez reunit în Georgia și Armenia, ca rod al eforturilor misionare depuse de frații de dincoace de mare. Și vom continua până când marea nu va mai fi (Apocalipsa 21:1). Da, marea

Grupul misionar la Muntele Ararat

Muntele Ararat din lanțul muntelui Ararat

Grupul misionar la Lacul Sevan

Grupul misionar la Muntele Ararat

care desparte oameni, frați și biserici. Ne vom mai aminti de Pontus Euxin, Marea Neagră și primitoare, când aceasta va fi parte din marea de sticlă. O mare atât de ospitalieră, încât ne va fi gazdă tuturor.

Redăm mai jos impresiile a doi dintre pastorii implicați în proiect.

Daniel Nițulescu: Cu ce impresii misionare plecați acasă?

Szasz-Cserei Géza, pastor în Sfântu Gheorghe, Conferința Transilvania Sud: Am predicat Evanghelia în Vanadzor, un oraș cu peste 100 000 de locuitori. Pastorul local, Beglaryan Spartak, împreună cu Anuș și Natalia, soția și fiica, sunt foarte activi și implicați în misiune. M-a impresionat bucătăria modernă, amenajată foarte bine, și surorile care gătesc în fiecare duminică o masă caldă pentru 25-30 de nevoiași. Pe lângă hrană, primesc dragoste, încurajări și literatură. Din puținul lor oferă mult. Noi avem posibilități mult mai mari și ce facem? Atmosfera în biserica locală este foarte caldă. Acolo întâlnești suflete iubitoare și primitoare. Totuși, secularismul afectează destul de mult implicarea bărbaților, care sunt foarte ocupați cu goana după cele pământești. Vă invit să continuăm să susținem prin rugăciune și prin implicare lucrarea din Armenia, unde am văzut cât de mare este secerișul comparativ cu puținii lucrători.

Daniel Nițulescu: Redați-ne câteva din impresiile misiunii pe care ați desfășurat-o în Georgia.

Ovidiu Băluță, pastor în Craiova, Conferința Oltenia: Bătrânii noștri adventiști au fost destoinici. Cu tenacitate, simplitate și credință au pătruns într-o societate tradițională, pentru a deschide drumul mântuirii românilor. Perioada interbelică și postbelică a avut credincioși titani anonimi, mărturisitori de Hristos și de Sfânta Carte, care au cucerit bărbați, familii, sate, localități. Ce moștenim astăzi ca biserică este rodul muncii lor. Campania de evanghelizare din Georgia și Armenia a stârnit în sufletul meu, prin comparație, admirație pentru munca înaintașilor noștri. Ajungând în aceste două țări, am descoperit o biserică adventistă veche de un secol, însă fără forța numărului de credincioși. În Georgia, unde am slujit, biserica din întreaga țară nu depășește 300 de membri. Începuturile lor au fost asemănătoare cu ale noastre. Și, prin slujirea noastră, bisericile de pe aceste meleaguri au fost întărite și am simțit că biserica din România are datoria de a sprijini lucrarea din zone mai puțin dezvoltate ale adventismului mondial. Am văzut oameni care au luat decizii pentru Hristos și Duhul Domnului, care Se luptă pentru acele teritorii. Domnul nostru să fie slăvit pentru tot ce s-a întâmplat, și Cerul să câștige mulți oameni în aceste două țări minunate.

**ȘI PIETRELE
PREDICĂ
DANIEL
NIȚULESCU**

**PIETRELE RECI
VORBESC UNEORI
MAI BINE ȘI MAI
CONVINGĂTOR
DECÂT OAMENII
CU SUFLET, SENTI-
MENTE ȘI RAȚIUNE!
CÂND OAMENII
DEVIN DE PIATRĂ,
PIETRELE ÎNCEP
SĂ VORBEASCĂ
DIN SUFLET!**

Pietrele vorbesc!

Vă invit să coborâm puțin cu picioarele pe uscat. Într-un loc care, deși nu se numește Israel, îl putem considera fără probleme o țară sfântă, un pământ binecuvântat. Pentru că de aici a descins omenirea cu 4 000 de ani în urmă, după ce diluviul catastrofal și-a atins apogeul. Am avut privilegiul să pășesc pe urma pașilor lui Noe, Sem, Ham și Iafet. Și azi continuă să se scrie cu privire la dovezile descoperirii unuia dintre cele mai râvnite obiecte ale lumii de la început, arca sau chivotul lui Noe. S-a scris că savanții au descoperit un lemn de chiparos din arcă. Unii susțin că au și immortalizat-o la mijlocul anilor '50. Sunt exploratori care afirmă că arca a fost descoperită pe Ararat, alții susțin că se află pe alți munți. Biblia spune, într-adevăr, în Geneza 8:4 că „în luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe munții Ararat”. Un număr de specialiști susțin că arca lui Noe a fost descoperită pe Munții Tendurek, în estul Turciei, în apropiere de Munții Ararat. Între anii 1959 și 1976, mai multe echipe de cercetători au descoperit în zona vulcanică Tendurek o formă de lemn pietrificat în lavă vulcanică, ce seamănă cu o corabie. Tradiția creștină conform căreia arca lui Noe se află pe Araratul din Turcia de astăzi aparține primei jumătăți a primului mileniu d.Hr. Este foarte probabil că Munții Ararat, în vechime, să fi fost un lanț mai lung, nu doar cele două piscuri cunoscute publicului larg, din care făceau parte și Munții Tendurek și Munții Aragatz. Arheologul și profesorul William Shea, alături de o echipă de armeni, a condus câteva expediții valoroase în anii 2000. În cartea *Patriarhi și profeți* apare un detaliu cu privire la arca lui Noe: „Când apele au început să scadă, Domnul a făcut ca arca să se îndrepte spre un loc protejat de un grup de munți care fuseseră păstrați prin puterea Sa. Aceștia erau la mică distanță unii de ceilalți și corabia putea să se miște în voie în acest port liniștit și n-a mai fost dusă pe întinsul fără margini al oceanului (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, cap. „După potop”, 105.2). Cu toate că această descriere nu ne poate folosi ca temei arheologic, geologic sau istoric, ea ne transmite ideea că arca lui Noe a fost ancorată de Dumnezeu, neposedând vreo ancoră, ca orice altă ambarcațiune, într-un „port” format din mai mulți munți. Cele două vârfuri Ararat nu puteau forma un port. În schimb, există mai multe piscuri în Munții Aragatz, în apropiere de Erevan și la 48 de kilometri de Ararat, care puteau forma acel „port”. În vara lui 2004, Shea a descoperit la altitudinea de 3 000 m, în Munții Aragatz, o stâncă de 1,8/1,2 m pe care erau desenate mai multe hieroglife și petroglife. Această scriere alfabetică aparține, ca și cea hieroglifică egipteană, familiei protosinaitice și datează din anii 2000-3000 î.Hr. Pe această piatră putem observa simboluri biblice foarte cunoscute: arca, porumbelul, corbul, chipuri de oameni (Sem, Ham și Iafet), numele lui Noe, Ararat (Urartu), numele Yehova, dublat de conturul ochiului divin care survolează totul etc. Aceste desene în piatră descriu fără echivoc scena potopului, fiind scrijelite de către urmașii lui Noe. Desenul aparține cel mai probabil mileniului III î.Hr. Cum puteau supraviețuitorii să uite un

Muntele Ararat, Piatra lui Sem, Ham, Iafet

Muntele Ararat, Observator, Piatra lui Iafet

Muntele Ararat, Observator, Piatra lui Sem

astfel de cataclism? Piatra și alfabetul hieroglific erau singurele modalități moderne ale vremii de a păstra vie amintirea unui eveniment de asemenea proporții. Răspunzând la întrebarea: „Pe care dintre munți s-a oprit arca lui Noe?”, putem spune cu certitudine că nu avem un răspuns unilateral. Putem doar nuanța un posibil adevăr, fără să ne aventurăm în speculații care mai de care mai colorate. Ararat, Aragatz, Tendurek sau alți munți? Oricare din ei, care odinioară este posibil să fi aparținut aceluiași lanț muntos al tărâmului

Urartu (Ararat). Să nu uităm din istorie că pe vremuri Armenia purta numele de Urartu. Cu un mileniu î.Hr. aici a existat regatul Ararat, cu capitala la Van. În Antichitate nimeni nu folosea numele Ararat. Evreii îi spuneau Urartu. Lumea cunoscută îi spunea Urartu. Ararat este, de fapt, o transliterare mai târzie a celor trei consoane evreiești: R, R, T, cărora la fel de bine li se putea adăuga vocalele: U, A, U, ca să formeze Urartu, în loc de Ararat. Avem și câteva referințe biblice care ne vorbesc despre țara Ararat: 2 Împărați 19:37 „...au fugit în țara Ararat...”; Isaia 37:38; Ieremia 51:27.

Este foarte posibil ca goana după arca lui Noe să nu fie satisfăcută vreodată cu vreo descoperire rezonabilă. Mai mulți hermeneuți biblici susțin ideea că Noe și fiii lui au folosit din materialul lemnos pentru consumul personal. Și dacă a poposit într-un lanț muntos vulcanic, ceea ce este destul de probabil, cât să fi rezistat probei timpului ultimele vestigii din arcă? Singura posibilitate în jurul căreia încă mai gravitează farmecul descoperirilor este aceea ca arca să se fi înțepenit în munții veșnici înzăpeziți. Și dacă așa o fi, cine va avea vreodată acces pe culmile înghețate? Tot ce este țesut dincolo de adevărul despre potop și arca lui Noe ține de fantezia care gravitează în domeniile conexe. Aceeași fantezie a generat fiecărei religii istorice clamarea că este depozitara adevărului mormânt al Domnului din Ierusalim, că deține o așchie din crucea lui Isus, o pană din aripa lui Gabriel, o bucată de postav din mantia Celui Jertfit etc. În afară de raportul biblic și de o localizare geografică aproximativă cu privire la arca lui Noe, restul ține de vraja fiecărui cercetător și scriitor de a scoate la lumină un „adevăr” ocultat în beznă timpului. Căutarea arcei lui Noe este o experiență asemănătoare zidirii Babelului. Îl zidești și pare că nu se mai termină.

La trei ore sud de Erevan, la ieșire din orașul Sisian, se află Stoenhenge-ul armenilor, Zorats Qarer. Pe stânga și pe dreapta putem observa cum se înalță în jur de 180 de megaliti care formează un observator astronomic. De aici, vechii locuitori ai Urartului priveau și studiau aștrii. În mijlocul acestor megaliti în formă conică, cu un mic cerc la baza vârfului, se află două morminte. Pe una din pietre (stele) poate fi descifrat numele lui Sem și al soției sale, asociate cuvântului „mormânt”. Apar și alte nume din familia lui Noe, însă fără a fi asociate cuvântului „mormânt”.

Călătorind mai departe prin munții Caucaz, la mănăstirea Tatev am descoperit trei pietre pe care erau inscripționate numele Sem (centru), Ham (dreapta), Iafet (stânga). Mănăstirea creștină a fost construită în secolul al X-lea de către călugări, care păstrau cu grijă aceste trei pietre ancestrale. Nu știm cum au intrat călugării în posesia celor trei bucăți de stâncă. Slujitorii bisericii au desenat pe cealaltă față a

celor trei pietre simbolul crucii pentru a-și asuma paternitatea creștină a celor trei însemne istorice care pătrundeau în negura timpului până la strămoșii biblici ai omenirii.

La câțiva kilometri distanță, pe același drum șerpuitor printre munți, am ajuns într-un loc numit Observatorul. E o belvedere care îți taie respirația, o panoramă fantastică. Din nefericire, în timpul genocidului armean, armenele cu pruncii de mână se aruncau în prăpastia munților pentru a scăpa de junii turci. Locul acesta aparține timpurilor biblice. Există o piatră din stratul inferior pe care apare numele lui Iafet.

La 24 de kilometri de Sisian se află încă un loc care abundă în desene pe piatră. Numele locului este Uxtasar. Pe una din petroglife apare în partea stângă un șarpe, în centru – un chip de om care apucă un fruct, în dreapta jos – un alt om, iar în dreapta sus – un ochi care privește întreaga scenă. Mai este nevoie de vreo interpretare? Șarpele, Eva, Adam și Dumne-

zeu, care privește de sus. Nu cred că există vreo imagine care să vorbească atât de limpede de la sine ca aceasta. Este vorba despre scena căderii în păcat, pe care urmașii fiilor lui Noe au immortalizat-o pe piatră. De ce în piatră și nu pe pergament, papirus sau hârtie? Nu pentru că erau oamenii mai înapoiți, ci ca să dăinuie mii de ani! Până la noi și dincolo! Pentru că pietrele au puterea de a vorbi! Și nu oricum, ci peste secole!

Biblia spune că, dacă noi nu vom vorbi, pietrele vor striga în locul nostru! (Matei 19:40). Și așa se întâmplă până astăzi! Pietrele reci vorbesc uneori mai bine și mai convingător decât oamenii cu suflet, sentimente și rațiune! Când oamenii devin de piatră, pietrele încep să vorbească din suflet! Și când pietrele vorbesc, nu mai este loc de tăgadă! Sau, altfel spus, când ucenicii nu vor mai putea vorbi, pietrele vor predica! Dumnezeu are căile Lui pentru cei care vor să-I împlinească voia și pentru cei care doresc să crească în credință! Și pietrele predică! ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, este directorul Departamentului de Misiune Externă al Conferinței Muntenia.

ÎN NOUL AN, ZÂMBIȚI, VĂ ROG, SPRE SLAVA DOMNULUI!

Ne-au invadat emoticoanele! (emoticon – semn ce exprimă o stare afectivă). Ne-au vrăjit, că nu mai putem nicio zi fără *smiley faces* (fețe zâmbitoare)! Le-am îndrăgit și le folosim în doze tot mai mari! De aici mi-a apărut o întrebare: oare cum ar arăta noul an dacă am înlocui „zâmbărețele” cu fețele noastre reale? Îmi imaginez că, ornamentând anul cu multe zâmbete, l-am face frumos ca o primăvară, ca un vis de îndrăgostiți și bun ca pâinea caldă scoasă din cuptor! Cu puțină voință, nici n-ar fi greu! Darul zâmbetului îl primim cu toții la naștere, ca zestre unică pe viață! De aici provocarea: scanează planeta cu minunile ei naturale, și nu vei găsi ceva mai frumos ca zâmbetul candid de copil.

Nevoia

Într-o lume tot mai tristă, încruntată și stresată, revenirea la zâmbet este imperios necesară! Efectele s-ar traduce prin frumusețe fizică și sănătate sporită. Pe de altă parte, cu zâmbete naturale, curate și sincere, biserica ar fi mai atrăgătoare, iar adevărul Evangheliei ar repurta un succes sporit

între semenii noștri. Zâmbetul este reacția spontană la sentimentele de mulțumire, optimism, speranță, încântare și încredere. El ne face plăcuți în cercul nostru de prieteni, prețuiți la locul de muncă, redându-ne o valoare de sine echilibrată!

Originea

Imperativul „zâmbiți, vă rog” nu-și are originea în secretele profesionale ale fotografiilor spre a obține o poză bună! A fost preluat de la Inventatorul zâmbetului, care l-a creat nu doar pentru o poză bună, ci mai ales pentru relații durabile, plăcute, în cămin și biserică. Fără fețele luminate de zâmbete, căminul, biserica, societatea vor fi la fel de atrăgătoare ca o poartă de închisoare, ca un cer mereu înnorat, ca o față arsă de foc, sau ca natura fără culoare și lipsită de armonii muzicale. Viața și cuvintele Domnului Hristos ne transmit semnale clare că zâmbetul edenic ar trebui să fie emblema bisericii Sale în lume!

„Cei care în orice lucru Îl socotesc pe Dumnezeu cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun sunt cei mai fericiți oameni din lume. Zâmbetul și seninătatea nu dispar de pe fețele lor” (PFE 81.1). „Când creștinii par descurajați și deprimați, ca și când ar fi lipsiți de prieteni, ei creează o imagine greșită a religiei. În unele situații s-a promovat ideea că voioșia și buna dispoziție sunt incompatibile cu demnitatea caracterului creștin, dar aceasta este o greșală totală” (2MCP 758.4). Zâmbetul are valoare de salut universal! Cu el au întâmpinat lumile din vastul Univers, crearea omului. „Deasupra pământului nou-creat, așa cum fusese conceput, frumos și nepătat, sub *zâmbetul* lui Dumnezeu, «stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie»” (Iov 38:7; Ed. 161.5).

Pledoarie

În fața acestor precizări inspirate, între multe altele, pledez să începem anul cu zâmbete la vedere! Bineînțeles, nu fără discernământ, că am da

de bănuir! Dar în loc să fim triști și nemulțumiți, să alegem seninătatea și zâmbetul în perspectiva făgăduințelor Domnului Hristos. Nu mă voi opri aici, la zâmbetul profesional, ipocrit, deșăntat, viclean sau înșelător. Aș dori să ne concentrăm atenția la zâmbet ca ingredient obligatoriu care să dea calitate superioară vieții creștine, cu referire la sănătatea fizică și la relațiile cu semenii. Fețele zâmbitoare în familie și biserică fac primăvara să dureze mult, iar iarna să țină doar câteva zile! De aceea pledez pentru creștinul zâmbitor, amabil și curtenitor, într-o lume a grimaselor produse de răutate, egoism sau falsă superioritate! Credinciosul Iov ne oferă un exemplu magistral despre felul cum și-a înțeles menirea în lume, ca ambasador al Răscumpărătorului său!

„Când li se muia inima, le zâmbeam și nu puteau izgoni seninătatea de pe fruntea mea” (Iov 29:24). Zâmbetul lui Iov deja se încadra în cuvintele ce urmau să fie reluate pentru noi: „O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele” (Proverbele 15:30). Întrezărim la Iov zâmbetul altruist ce are în vedere binele aproapelui în nevoie! Un astfel de zâmbet aduce efecte benefice în egală măsură pentru inițiator și primitor! „Dumnezeu nu ne cere doar gesturi de dărnici, ci și o înfățișare zâmbitoare, cuvinte pline de speranță, o atingere și o strângere caldă-roasă de mână” (WM 71).

Secvențe populare

Zâmbetul nu sărăcește pe nimeni, dar poate îmbogăți mai mult ca aurul pe cei ce au nevoie de el. Nimeni nu-i așa de bogat încât să se poată lipsi de un zâmbet, dar nici atât de sărac încât să nu-l poată dărui! Zâmbetul este cea mai simplă și mai necesară binefacere la îndemână. Durează o clipă, dar efectul lui poate marca o viață. Putem risipi zâmbete în lung și-n lat din abundență – nu s-au găsit mijloace de impozitare!

Experiment

Prin practică vom constata că zâmbetul aduce fericire în cămin, sprijin în afaceri și întărește prețuirea între prieteni. Oare să existe și o „prețuire încruntată”? Nu mi-aș dori o astfel de „prețuire”! Avem griji, nevoi, vârste și boli, dar zâmbetul prietenos este „leacul de Galaad” (Geneza 37:25). Surâsul este antidotul natural ce aduce odihnă celui obosit, curaj celui întristat și mângâiere celui necăjit. Zâmbetul nu poate fi cumpărat, dat cu împrumut sau furat. Fiecare să își protejeze naturalețea zâmbetului său, căci nu

există zâmbete la indigo. Zâmbetul fiecărei persoane este marcă înregistrată! Domnul Hristos este izvorul viu și nesecat al bucuriei noastre! În virtutea acestui adevăr, putem rămâne senini și zâmbitori chiar în fața problemelor și a ispitelor. Când vom putea zâmbi în fața ispitelor (nu din inconștiență, ci cu luciditate), acestea vor fi deja pe jumătate biruite, prin starea de spirit!

Sugestii

Zâmbetul este semnul tăriei morale și al încrederii în Dumnezeu. Oferit cuiva în care nu ai încredere, pare mai mult a grimasă dizgrațioasă. Să observăm că înfiriparea iubirii romantice între doi tineri nu-i posibilă fără zâmbete și încredere! Zâmbetul încrederii reciproce probează tăria căminului și sănătatea bisericii, cu ancora în educația elevată. „Religia Domnului Hristos aduce pacea asemenea unui râu. Ea nu stinge lumina bucuriei, nu scade amabilitatea și nici nu întunecă fața luminoasă și zâmbitoare” (CH 120.4). Zâmbetul sincer, original și decent este floarea rară, fină și suavă ce crește doar în sufletul caracterelor mari.

Concluzii

Dacă simțim că în cămin sau biserică zâmbetul este pe cale de dispariție, să ne alertăm la maximum! Lipsa zâmbetului creează condiții favorabile norilor de depresie și focarelor de tensiuni. Revenirea la zâmbet duce instantaneu la disiparea norilor și a tensiunilor! Cei ce veghează la atmosfera de închinare trebuie să păstreze mereu în atenția bisericii faptul că prietenii, tinerii și copiii vor fugi de locul lipsit de iubire, atenție, amabilitate și fețe zâmbitoare. „Zâmbiți, părinți! Zâmbiți, profesori!... Lăsați ca strălucirea soarelui, ce pornește dintr-o inimă iubitoare și mulțumitoare, să vă lumineze chipul! (PFE 68.3). Zâmbetul creează cadrul pentru relații prielnice dezvoltării. Când este împărtășit, destinde atmosfera, atrage ca un magnet, încurajează implicarea, favorizează comunicarea liberă, sinceră și deschisă.

Deci, în noul an, să dublăm emoticoanele „zâmbărețe”, cu o față înseninată de zâmbet, spre slava Creatorului! Astfel, vom fi păstrați în perimetrul a tot ce-i bun, sănătos, nobil și frumos, prin harul Domnului Hristos! În perspectiva unui sincer „la mulți ani” în veșnicie, zâmbiți, vă rog! ■

**IZVORUL
BUCURIEI
PAVEL
BURLACU**

**DOMNUL HRISTOS
ESTE IZVORUL VIU
ȘI NESECAT AL
BUCURIEI NOASTRE! ÎN VIRTUTEA
ACESTUI ADEVĂR,
PUTEM RĂMÂNE
SENINI ȘI ZÂMBI-
TORI CHIAR ÎN FAȚA
PROBLEMELOR ȘI
A ISPITELOR.**

Pavel Burlacu este pastor pensionar.

ÎNDREPTĂȚIRE PRIN CREDINȚĂ (2) MÂNTUIRE PRIN JUDECATĂ

Sionul va fi mântuit prin judecată și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el vor fi mântuiți prin dreptate. (Isaia 1:27)

În aceste sintagme, „mântuire prin judecată” și „mântuire prin dreptate”, apar alăturări de termeni mai puțin obișnuite, mai ales acum, în dispensațiunea Noului Testament, când se vorbește aproape exclusiv doar despre „mântuirea prin har”, „mântuirea prin credință”. Unii ar putea interpreta aceste sintagme ca aparținând doar Vechiului Testament și, ca atare, nu mai pot fi considerate criterii valabile în vederea mântuirii.

Dar, așa cum am arătat de la început, „îndreptățirea prin credință” a păcătoșilor nu poate face rabat de la cerințele dreptății, nu poate fi doar un act arbitrar al unei autorități supreme, care nu are de dat socoteală în fața nimănui. În însuși termenul „îndreptățire” este inclusă „dreptatea”. Cum poate un Dumnezeu al dreptății absolute, care pretinde de la ființele create de El dreptate în fapte, cuvinte, gânduri, motivații, să-l îndreptățească pe un păcătos care merită condamnarea la moarte, doar pentru că acel păcătos crede în El și Îl iubește? Procesul îndreptățirii păcătoșului nu se poate face decât prin respectarea absolută a cerințelor dreptății. Și tocmai acesta este procesul îndreptățirii prin credință. Tocmai de aceea, „mântuirii prin har și prin credință” i se alătură „mântuirea prin judecată”, prin „dreptate”. Chiar și în lumea noastră păcătoasă, actele de clemență, cum ar fi grațierea sau amnistia, țin seama de reguli de drept stabilite prin Constituție și Codul penal.

Dar să analizăm ce înțelege Biblia prin aceste sintagme: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face

albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 1:16-20).

În optica lui Dumnezeu, păcatul este ceva detestabil și insuportabil: „Ochii Tăi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!” (Habacuc 1:13).

Păcatele nu sunt doar o încălcare a unor norme de drept, ci ele murdăresc ființa din punct de vedere moral și această imagine apare adesea în Biblie. De aceea se impune un proces de spălare, de curățire, de îndepărtare a faptelor rele, de încetare a unei conduite păcătoase și o schimbare radicală prin săvârșirea binelui și a dreptății.

Cerințele lui Dumnezeu cu privire la om, de „spălare”, „curățire” etc., nu sunt făcute în înțelesul că omul ar putea să le îndeplinească singur, ci doar o conștientizare a stării sale și a schimbării care trebuie să aibă loc, pentru că Dumnezeu Însuși Se oferă să îndeplinească întreaga lucrare, însă doar cu acordul omului. Această lucrare este numită judecată: „Veniți să ne judecăm.” Este procesul în care omul își recunoaște grozăvia păcătoșeniei, necurăția sa, în care nu ascunde nimic, în care se acuză singur și cere ajutor și iertare de la Dumnezeu. Dar oare din cadrul unui asemenea proces ar putea lipsi Legea morală? Deși nu este menționată direct, ea se subînțelege pentru că tocmai ea arată petele, imaginea completă și corectă a stării necurățiilor sale. Tocmai acest rol de „oglină” este menționat de către apostolul Iacov cu referire generală la Biblie și, în mod specific, la Lege: „Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei... (Iacov 1:23-25).

Prin „legea slobozeniei”, apostolul Iacov se referea de fapt la Cele Zece Porunci, așa cum reiese din Iacov 2:10-12: „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: «Să nu preacurvești» a zis și: «Să nu ucizi». Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei.”

În pasajul biblic este interesant simbolismul culorilor amintite. Păcatele sunt roșii precum „carmăzul” sau „purpura”. Culoarea roșie este cea mai „stridentă”. Aceasta este caracteristica unor păcate, și strigătul lor poate ajunge până la cer.

Purpura era materialul care nu putea fi decolorat prin mijlocele cunoscute în vremea aceea, ceea ce este o altă caracteristică a păcatului. Doar Dumnezeu poate produce minunea curățirii până la „albul lânii” sau „albul zăpezii”, să redea omului inocența, iar aceasta se face prin sângele Domnului Isus. Cât de potrivită este această imagine ne-o spune medicina. Isus a preluat toate păcatele și toate bolile noastre fără a păcătui și de aceea doar sângele Lui oferă unicul antidot împotriva păcatului și ne „poate curăța de orice păcat”. Culoarea de un roșu strident a vinovăției este înlocuită de culoarea sângelui Mântuitorului, care strigă și mai puternic: „Iertare!”

Ceea ce observăm și este important să reținem este faptul că, în procesul îndreptării omului, Dumnezeu nu-și micșorează cu nimic exigențele și nu coboară cu nimic ștacheta Legii, dar oferă posibilitatea obținerii iertării pentru orice formă de păcat și orice număr de păcate celui care răspunde la această citație, venind la judecata dinaintea judecății finale.

Cine trece prin acest proces nu va fi judecat la judecata finală, în sensul că nu va avea parte de condamnare: „Dacă ne-am judeca singuri, nu am fi judecați” (1 Corinteni 11:31).

Un exemplu elocvent pentru acest gen de judecată este cazul tâlharului răstignit la dreapta Domnului Isus.

În cadrul procesului omenesc de care a avut parte, a fost confruntat cu faptele sale, cu textul legii și, în final, este condamnat la moarte prin crucificare. Deși atârnat pe cruce, îndurând dureri insuportabile, reacționează prompt la declarațiile provocatoare ale colegului său față de Isus, preluate de la mulțimea cinică. Este deranjat enorm și, brusc, simțul dreptății se trezește. Public, în prezența mulțimii își recunoaște vinovăția și recunoaște justetea pedepsei, pentru ca tot public să ia apărarea lui Isus, evidențiindu-I inocența. În persoana Celui Răstignit la stânga lui, expus oprobriului public, El Îl recunoaște pe Domnul care va veni cu Împărăția Sa și Îl roagă să-și amintească de el cu acea ocazie. Isus i-a dat pe loc asigurarea mântuirii. Păcatele sale, actele de tâlhărie, de un roșu al cârmăzului și al purpurei, stridente și imposibil de albit, au fost spălate de sângele care curgea din rănilor Mântuitorului. El a fost albit instantaneu în fața posterității. Persoana lui este amintită mereu doar în sens pozitiv. El s-a judecat singur și a primit îndreptățirea atribuită.

**HAI NELE
MÂNTUIRII
EMILIAN
NICULESCU**

**„MĂ BUCUR ÎN
DOMNUL ȘI SU-
FLETUL MEU ESTE
PLIN DE VESELIE ÎN
DUMNEZEUL MEU,
CĂCI M-A ÎMBRĂ-
CAT CU HAI NELE
MÂNTUIRII, M-A
ACOPERIT CU MAN-
TAUA IZBĂVIRII....”
(ISAIA 61:10)**

Deși nu este scris, presupunem că a oferit o dovadă și cu privire la îndreptățirea împărtășită. Când soldații romani le-au curmat viața, lui și a colegului său, prin chinuri teribile, pentru a le grăbi moartea înainte de apusul soarelui, cu siguranță el nu a rostit injurii, blesteme, ci și-a păstrat cu demnitate inocența primită și certitudinea mântuirii.

În acest context merită să menționăm cele scrise în cartea profetului Daniel: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și

cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei” (Isaia 61:10).

„Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo” (Zaharia 3:3-5).

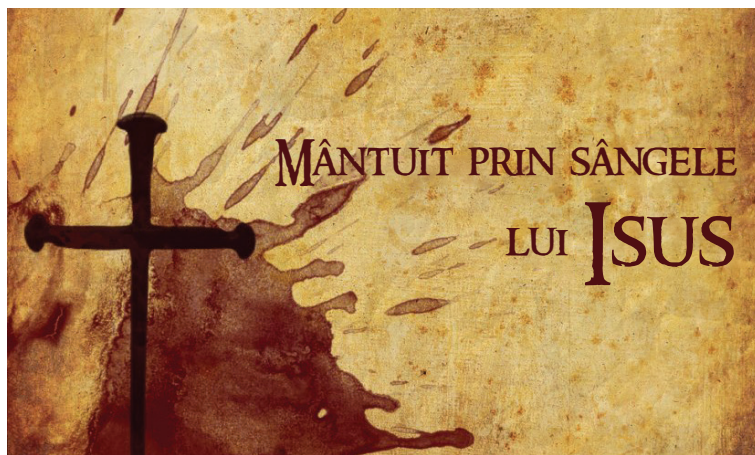
Aceeași simbolistică apare și în parabolele Domnului Isus din Noul Testament: parabola fiului risipitor întors acasă, parabola nunții fiului de împărat – cu oaspeții luați de pe stradă și îmbrăcați gratuit pentru nuntă și omul care a rămas cu haina lui (o aluzie evidentă la îndreptățirea de sine). Profesorul nostru punea problema potrivirii hainelor pentru alura diferită a nuntașilor. El ne spunea că haina are aceeași dimensiune pentru absolut toți, pentru că este haina dreptății lui Isus. La această îmbrăcare, nu haina este croită după om, ci omul este croit după haină.

În aceeași notă am putea aminti cazul lui Adam și Eva. După pierderea hainelor de slavă, și-au confecționat haine din frunze de smochin. Primele frunze ofilite au apărut chiar pe trupurile lor, prima toamnă. Dar apoi au fost îmbrăcați de Dumnezeu în haine de piele. Comentatorii biblici sunt de părere că au fost ca urmare a primei lecții practice despre jertfă. Blana mieilor aduși ca jertfă a fost prima haină adevărată a omului: un simbol al îmbrăcării omului cu haina meritelor Mielului lui Dumnezeu.

Simbolismul biblic merge și mai departe, pentru a ilustra starea de păcat și imposibilitatea omului de a soluționa această problemă prin mijloace proprii. Păcatul nu este doar ceva ce vine din afară și ne mânjește hainele sau corpul, ci este o realitate de care suntem legați organic: „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23).

De aceea simbolurile de spălare și curățire (ca simboluri) nu rezolvă problema, ci este necesar un proces radical, care se adaugă primelor două: o naștere din nou, despre care vom vorbi în cadrul îndreptării prin credință în Noul Testament. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” (Daniel 12:10).

Cele trei verbe inițiale subînțeleg un proces gradat:

- Ce trebuie înțeles prin curățirea anterioară albirii? Curat nu înseamnă neapărat alb, ci orice culoare: verde, roșu, chiar și negru. Este atitudinea de sinceritate a omului, puterea morală de a se recunoaște așa cum este el în realitate.

- Albirea înseamnă obținerea inocenței, este starea omului iertat de Dumnezeu.

- Lămurirea este procesul de testare a autenticității.

Îndreptățirea ilustrată prin dezbrăcarea de hainele murdare și îmbrăcarea cu hainele mântuirii

În Vechiul Testament întâlnim și imaginea dezbrăcării de hainele mânjite și îmbrăcarea cu haine curate.

„Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită (Isaia 64:6).

„Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o

NUMAI IUBIREA

(parafrază la prima Epistolă a apostolului Pavel către corinteni, capitolul 13)

1 Corinteni 12:31: Urmăriți deci darurile spirituale care vi se potrivesc cel mai bine, iar eu vă voi indica spiritul în care trebuie să le folosiți:

1 Corinteni 13:1-13: Chiar dacă aş vorbi în limbi şi dialecte rare, sau în limba locuitorilor constelaţiei Orionului, dar n-aş avea iubire, sunt ca o staţie de amplificare defectă, care nu scoate decât un zgomot puternic de microfonie!

v. 2: Chiar dacă aş avea Spiritul Profetic şi aş fi un erudit în toate misterele lumii naturale macro şi microcosmice, chiar dacă aş stăpâni toate profesiile, toate specialităţile şi toate tainele spirituale, chiar dacă aş putea schimba relieful geografic, politic şi social prin credinţa cea dreaptă, dar n-aş avea iubire, sunt un mare zero!

v. 3: Chiar dacă mi-aş împărţi toate bunurile societăţilor de binefacere şi mi-aş dona organele pentru transplant încă de viu, dar n-aş avea iubire, beneficiul este nul!

v. 4: Iubirea are o răbdare fără limite. Iubirea are o bunătate fără pereche. Iubirea nu cunoaşte invidia sau gelozia. Iubirea nu vrea să iasă în faţă pentru a fi aplaudată sub lumina reflectoarelor. Şi chiar dacă i s-ar face publicitate, aceasta nu-i produce o bucurie... ascunsă!

v. 5: Iubirea nu este certată cu buna-cuviinţă. Nu este obraznică sau înfigăreaţă, desconsiderând drepturile altora. Ea nu urmăreşte în primul rând avantajele proprii. Nu se lasă provocată. Şi nu poate lua în calcul şi variante mai puţin etice sau mai puţin morale!

v. 6: Nu se bucură de nedreptate, nici măcar atunci când dreptatea câştigă, dar pe căi nedrepte, ci se bucură de adevărul trăit şi rostit! Întâi trăit şi apoi rostit!

v. 7: Pentru a iubi, ea scuză chiar şi ceea ce este impardonabil, crede chiar şi ceea ce este incredibil, speră chiar şi ceea ce este imposibil şi suferă chiar şi ceea ce este insuportabil!

v. 8: Dragostea ESTE... nemuritoare!... Chiar şi după ce prorociile îşi vor pierde rostul, chiar şi după ce limbile vor fuziona (se vor contopi) şi chiar şi atunci când cunoştinţa şi-ar putea atinge limitele,

Dragostea merge mai departe!

v. 9: Căci cunoaşterea noastră este fragmentară şi prorociile noastre sunt limitate în timp!

v. 10: Dar când va veni Cel ce este desăvârşit şi noi vom atinge perfecţiunea, termenii de „parţial”, „fragmentar” sau „incomplet” vor fi uitaţi!

v. 11: Când eram copil, eram copil în toate: Când vorbeam, stârneam zâmbete, Când simţeam, nu cunoşteam nuanţele. Când gândeam, nu aveam perspectivă. Dar când am devenit adult, am abandonat tot ceea ce era infantil!

v. 12: Acum Te vedem ca pe un monitor, şi, ca nişte copii, lăsăm doar amprente de palme şi buze pe ecran. Atunci însă, Te vom vedea într-o realitate nevirtuală şi ne vom putea... îmbrăţişa în fiecare dimineaţă...

Acum cunosc abecedarul Învăţătorului, dar atunci îl voi cunoaşte pe Învăţătorul abecedarului, aşa cum am fost şi eu cunoscut de El, chiar de la concepţie!

v. 13: Acum dar rămâne acest triumvirat: credinţa, speranţa şi iubirea!
Dar atunci va domni... NUMAI IUBIREA! ■

**DRAGOSTEA
NEMURITOARE
CONSTANTIN
DINU**

**ACUM DAR RĂMÂNE
ACEST TRIUMVI-
RAT: CREDINŢA,
SPERANŢA ŞI
IUBIREA, DAR
ATUNCI VA DOMNI...
NUMAI IUBIREA!
(1 CORINTENI 13:13)**

Dr. **Constantin Dinu** este director al Departamentului Sănătate, Uniunea de Conferinţe

TRONUL LUI DUMNEZEU ÎN MISTICA MERKABAH ȘI ÎN LITERATURA HEIKHALOT

Tema „tronului” lui Dumnezeu, deși este un argument specific biblic, se găsește din abundență și în literatura ebraică din primele secole, în special în literatura mistică Merkabah și Heikhalot. Înainte de a aborda acest subiect să aruncăm o privire generală asupra acestor texte.

Cuvântul ebraic *merkabah* car derivă de la grupul consonantic *rkb* – „a călări” și face referire la „carul-tron” al lui Dumnezeu, prezent în viziunea lui Ezechiel, și care este luat drept justificare pentru toate viziunile mistice rabinice¹. Rabbi Yochanan Ben Zakai, Rabbi Akiba și Rabbi Ishma-

el ben Elisa susțin că scrierile Merkabah sunt de importanță vitală pentru spiritualitatea iudaică și nu pot să fie divulgate publicului „fiindcă nu se poate studia ceea ce este ascuns”². În ce constau aceste lucruri ascunse? *Heikhalot* și *Merkabah*, ca toate textele mistice, nu au nicio referință biblică, dimpotrivă au un caracter fantastic, plin de tot felul de închipuiri fabuloase. Iată un exemplu: „Din craniul Capului Său (se spune în «Marea Față» – a lui Dumnezeu), atârnă mii și mii de miliarde, șapte mii cinci sute ciufuri de păr, ondulate, albe și curate ... și într-un singur ciuf sunt 420 de

alte ciufuri, potrivit numărului cuvântului *qadosh*”³ Vă puteţi imagina așa ceva? Heikhalot nu are nimic de-a face cu escatologia, ecleziologia sau misiologia. Ignoră principiile biblice ale Vechiului Testament, preoția, jertfa pentru păcat, salvarea sau chiar cultul oficial de la Templu. Nu se vorbește despre Mesia, mântuire sau Lege. Totul este limitat la călătorii printre cele șapte stadii ale ascezei mistice, care se găsesc în cele „șapte ceruri”.

Operele literare ale tradiției heikhalot sunt diverse. Iată câteva din ele: *Heikhalot Rabbat* (sau *Pirkei Heikhalot*), «Palatele cele Mari», descrie ascensiunile lui Rabbi Ishmael și Rabbi Akiba; *Sepher Heikhalot*, „Cartea Palatelor” descrie ascensiunea lui Enoch și transformarea lui în arhanghel; *Merkabah Rabbat* – „Carul cel Mare”, îl prezintă pe arhanghelul Metraton; *Ma’aseh Merkabah* – „Rezumatul Carului”, o colecție de imnuri auzite în timpul călătoriilor mistice; *Masekhet Hekhalot* – „Tratatul Palatelor”; *Shi’ur Qoah* – „Măsura Corpului Divin”; *Re’uyot Yehezqel* – „Viziunea lui Ezechiel”; *Sefer Yetzirah* – „Cartea Creațiunii” și alte fragmente de acest gen⁴.

Toată această literatură, așa cum am precizat, este mistică pură, dar, în ciuda acestui fapt, a alimentat pentru secole spiritul teologiei ebraice și, din nefericire, și-a găsit loc de cinste și în teologia creștină.

Imaginea tronului divin

Misticii cred că, înainte ca Yhwh să fi creat lumea, a creat mai întâi tronul Său: „Tronul a fost creat înaintea lumii.”⁵ „[Tronul] este locuința lui Dumnezeu în lume.”⁶ Acest tron durează pentru toată eternitatea și este semnul onoarei și al gloriei divine: „Splendoarea tronului în care se află onoarea mea... a fost creat pentru ca să dureze în etern.”⁷ Rabbi Ismael, în *Heikhalot Rabbah*, vorbește despre o „curte de judecată” a lui Dumnezeu în fața căreia se prezintă ființele din univers: „Mai mare decât orice este curtea cerească a judecății.”⁸

Ca să ajungă în fața tronului se trece prin diferite stadii de asceză care se află în diferite ceruri. La fiecare etapă sunt probe de depășit și ritualuri de înfăptuit. Rabbi Ismael, după o lungă călătorie, în fața celei de a șaptea porți se roagă să „nu fie aruncat afară din cer”⁹, în timp ce Rabbi Akiba, în *Ma’aseh Merkavah*, se întreabă: „Cine este capabil să admire cele șapte palate și să poată spune «am văzut casa lui Yhwh»”¹⁰. Când în sfârșit ajunge la ultima cameră a cerului, unde este colocat tronul de glorie, acolo este slava tronului: „L-a condus în fața camerei palatului din cerul al șaptelea, permițându-i să stea la dreapta tronului de glorie al lui Dumnezeu... ca să vadă tot ce este în fața tronului de glorie.”¹¹ Îngerul Methatron îi arată lui Rabbi Ismael o cortină cosmică, așezată în fața care ascunde gloria divină.¹²

Viziunile rabinilor, deși prezintă unele imagini din Vechiul Testament, sunt diferite de tot ce este raportat

în Scripturi. Ele sunt simple călătorii mistice, trecând prin diferite stadii de asceză, cu ritualuri de purificare. Acestea seamănă mai degrabă cu ritualurile de purificare din culturile ancestrale persane. Descrieri greu de imaginat, combinații de apă și foc, aer sau pământ ne duc cu gândul la elementele primordiale care erau adorate în culturile păgâne. Aceste elemente par foarte importante și atrag atenția mai mult decât vederea tronului.

În *Heikhalot Rabbati*, Înalta Strălucire îi deschide poarta lui Rabbi Ismael: „Vino și îți voi arăta înfățișarea Sa. Între firmament și firmament este apă; între apă și apă este foc; între foc și foc este apă; între apă și apă, foc și grindină... Este un zid de foc pe amândouă părțile tronului și serafimii sunt în picioare înaintea lui spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor.”¹³

În 1 Enoch 25:2 se povestește: „Am văzut șapte munți; la nord-vest este copacul vieții... Și el (îngerul Michael) mi-a arătat un lanț muntos de foc, care ardea zi și noapte. Am întrebat pe Michael, unul din îngerii sfinți și onorați, și el mi-a răspuns: Acest munte înalt pe care l-ai văzut este tronul unde Sfântul Marele Unul, Domnul gloriei, Regele etern va ședea când va vizita pământul cu bunătatea Sa.”¹⁴ Michael îi arată tronul sfânt: „Am văzut acolo ca o formă de cristal și, între acele cristale, limbi de foc vii... și am văzut îngerii, care nu puteau să fie numărați, o mie de mii și zece mii de zece mii.”¹⁵

Poetica ebraică și textele profetice ale lui Ezechiel sunt amestecate, la ele fiind adăugate tot felul de imagini desprinse din călătoriile extatice ale rabinilor. Sunt trecute cu vederea elemente esențiale precum mijlocirea, mântuirea, preoția și, în schimb, se dă mare importanță la lucruri minore: de exemplu, Rabbi Ishmael, descriind ființele vii, vede doar coroanele cu diademe: „Două mii de diademe sunt așezate pe frunțile fiecărui heruvim... trei mii de diademe sunt puse pe capul fiecărei Fiare Sfinte... șase mii de diademe sunt puse Ființele Luminii Strălucitoare, pentru el și pentru o mie de mii de mii de mii de miliarde de diademe...”¹⁶

Contrazicerea textului biblic este evidentă; în povestirea lui Arboth, care ajunge la al zecelea cer și, acolo, deși textul biblic spune că nimeni în afară de Hristos nu a văzut fața lui Dumnezeu (Ioan 1:18), totuși el vede „Fața Domnului YHWH, strălucitor ca focul, inefabil, minunat și teribil, foarte, foarte teribil... pe tronul mare făcut cu mâinile Domnului Yhwh”¹⁷.

**SFINTENIA
TRONULUI
BENIAMIN
LUPU**

**VECHIUL TESTAMENT
SPUNE CĂ OMUL NU ÎL
POATE VEDEA PE CEL
SFÂNT (EXODUL 33:20).
AȘADAR, ORI ACCEPȚI
TEXTUL BIBLIC, ORI
TE LAȘI CONDUS DE
IMAGINILE INCOERENTE
ȘI, NU DE PUȚINE ORI,
CONTRADICTORII ÎNTRE
ELE, CARE ÎL DESCRIU
PE DUMNEZEU ȘI
TRONUL LUI.**

În *Sh'ir Qomah*, rabinul nu este capabil să vadă care este tronul, așa că are nevoie de ajutorul unui înger – „un serafim coboară din locul lui Metatron și anunță cu voce mare: „Acesta este Tronul de Glorie.”¹⁸ În fața tronului lui Dumnezeu¹⁹, Rabbi Ismael începe să laude pe Domnul: „În picioare, înaintea Tronului, am început să cânt.”²⁰ Heruvimii cântă cu el.

„Testamentul lui Avraam”²¹, probabil textul cel mai fantastic din toată această literatură, este și el în totală contradicție cu textul biblic, deși vorbește despre Tronul lui Dumnezeu cel „extraordinar, de aspect cristalin, strălucitor ca focul pe care ședea un om minunat, strălucitor ca soarele, asemănător Fiului lui Dumnezeu”. Foarte interesant! Evreii nu cred în Fiul lui Dumnezeu. De unde această descriere? Autorul se explică și arată că cel care șade pe tron este Însuși Dumnezeu. Cum poate să fie văzut Dumnezeu? Scripturile Vechiului Testament spun că omul nu poate vedea pe Cel Sfânt (Exodul 33:20). Evident, astfel de mărturii te pun în fața unei decizii: ori accepți textul biblic, ori te lași condus de imaginile incoerente și, nu de puține ori, contradictorii între ele, care Îl descriu pe Dumnezeu și tronul Lui.

Concluzie

Privind aceste texte, putem să ne dăm seama că tema tronului lui Dumnezeu era prezentă peste tot în cultura ebraică. Mistica a preluat această temă și a construit în jurul ei tot felul de artificii fantastice care se depărtea-

ză sau chiar sunt în contradicție cu textul biblic. De aici mistica creștină alexandrină din primele secole a găsit sursă de inspirație, alcătuiind adevărate „capodopere” alegorice. Este suficient să citim operele teologilor alexandrini, precum Pantaenus, Clement Alexandrinul și Origen. Mutarea lui Origen în Cezareea Palestinei (în anul 216) a dus la înființarea unei școli alegorice mistice în Țara Sfântă, care s-a conectat direct la resursele misticii locale. Școala nu a avut un caracter confesional, printre elevii săi erau evrei, păgâni sau chiar eretici. La fântâna ei alegorică s-au adăpat mari teologi precum Alexandru al Ierusalimului, Ambrozie, Chiril, Iraklăs, Iuliu Africanul, Pamfilos, Piérios, Athanasie cel Mare, Didim cel Orb, Grigorie Theologul, Vasilie cel Mare, Paladie, Ieronim, Rufin, Serapion și alții. Iată de ce nu este de mirare că impresiile personale, experiențele mistice și, nu de puține ori, interpretările alegorice au fost considerate mai importante decât textul curat al Scripturii.

Spre deosebire de fabulațiile literaturii Heikhalot, Noul Testament, și în mod special Epistola către evrei, vorbesc în mod simplu, reținut, despre tronul lui Dumnezeu, fără să dea detalii și fără să intre în intimitatea prezenței divine. Accentul cade pe lucrarea de Mare-Preot a lui Isus, pe rolul bisericii și pe mântuire. Dacă totuși vizionarului Ioan i se dă șansa să întrevadă ceva, în Apocalipsa, totul este prezentat în limbaj profetic, codificând același mesaj mesianic al lucrării lui Isus. ■

Dr. Benone Lupu este pastor în Italia.

¹ D.J. HALPERIN, *Heavenly Ascension in Ancient Judaism: The Nature of the Experience*, Society of Biblical Literature, Nr 26, a cura di H. Kent, Atlanta 1987, 78-9; N. JANOWITZ, *The Poetics of Ascent: Theories of Language in A Rabbinic Ascent Text*, New York 1988, 31.

² *Hagigah* 13.a. II. 1 în M. Maimonides, *La guida dei perplessi*, 47.1, (tradus de S. Munk, *Le Guide des égarés*, Paris 1979), îngrijit de M. Zonta, Novara 2013, cap. XXXII.

³ Sepher H-Zohar, *Sepher Idra Rabba Iasusha*, VII, 65,66, îngrijit de F. Lanza, Monfalcone 2004, 13.

⁴ J. DAN, *The Revelation of the Secret World: The Beginning of Jewish Mysticism*, Providence 1992 e R. ELIOR, *Heikhalot Literature and Merkavah Tradition Ancient Jewish Mysticism and its Sources*, Tel Aviv 2004, 84.

⁵ J. DAVILA, *Hekhalot Literature in Translation: Major Texts of Merkavah Mysticism*, Brill 2013, 253-299; M.D. SWARTZ, *Scholastic Magic: Ritual and Revelation in Early Jewish Mysticism*, Princeton 1996, 87.

⁶ Coll. 98, MS Vatican in P. SCHAFER, *The Hidden and Manifest God, Some Major Themes in Early Jewish Mysticism*, New York 1992, 12.

⁷ Heikh. Rab., IV, 119 în KARR, Heikhalot Rab., 3.

⁸ Heikh. Rab., I, 83.

⁹ 3 Enoch 1,3, în H. ODEBERG, *3 Enoch or The Hebrew Book of Enoch*, New York 1973, 73.

¹⁰ Ma'aseh Merkavah, Synopse, 554, cit. în V.D. ARBEL, *Beholders of Divine Secrets: Mysticism and Myth in the Hekhalot and Merkavah Literature*, New York 2003, 1.

¹¹ Heikh. Rab., I, 81,82.

¹² G. SCHOLEM, *Major Trend in Jewish Mysticism*, New York, 1961, 72.

¹³ Heikh. Rab., VII 146.

¹⁴ J.B. LUMPKIN, *The Books of Enoch: The Complete Volume Containing, 1 Enoch, 2 Enoch and 3 Enoch*, Blountsville 2010.

¹⁵ 1 Enoch 71,1-3.

¹⁶ Heikh. Rab., X, 170, vezi și A.K. GREEN, *The Crown of God in Early Jewish Mysticism*, Princeton 1997, 47.

¹⁷ 2 Enoch II, 1.

¹⁸ Sh'ir Qomah 9 în M.S. COHEN, *The Shi'ur Qomah. Texts and Recensions*, în *Texte und Studien zum Antiken Judentum*, Tübingen 4 (1985) 9.

¹⁹ Tema tronului este prezentă și în 2 Enoch 20-21; în Testamentul lui Avraam (12,4-5; 13,1-3); în Testamentul lui Levi (5,1) și în Apocalipsa lui Baruch (2 Bar 4:5). Cfr. J.W. THOMPSON, *Hebrews*, Grand Rapids 2008, 168-169; F. FUSELLA, *Libro di Enoc*, în *Apocrifi dell'Antico Testamento I*, 414- 667. Vezi și R.W. CAWLEY, *The Biblical Canon of the Ethiopian Orthodox Church today*, OstKSt 23 (1974) 318-323.

²⁰ Heikh. Rab., XXIV, 251.

²¹ E.P. SANDERS, *Testament of Abraham*, în OTP 1, 871-876. Are două versiuni: TAB A și TAB B, traduse în limba arabă, copată, slavă și română. Manuscrisele în română sunt la Biblioteca Academiei Române București, traduse de Moses Gaster. Il codice RecLong e RecShrt, în TURDEANU, *Apocryphes*, 28-29,32-33, în D.C. ALLISON Jr., *Testament of Abraham*, Berlin 2003, 10.

ASIGURARE GRATUITĂ

Există o cădere greșit înțeleasă și ideea aceasta este repetată la infinit, fără a se acorda suficientă atenție textului în discuție. Iată acest text: „Nu întinde curse, nelegiuitule, la locuința celui neprihănit și nu-i tulbura odihna. Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire” (Proverbele 24:15,16). Rețineți următoarele elemente ale pasajului:

- Dumnezeu îl avertizează pe un nelegiuit să-l lase în pace pe cel neprihănit,
- să nu-i întindă curse,
- să nu-i tulbure odihna.
- Dumnezeu vorbește despre cădere în nenorocire, nu despre cădere în păcat;
- El îi atrage nelegiuitului atenția că neprihănitul nu se va prăbuși, ci se va ridica;
- ridicarea aceasta se poate produce chiar de șapte ori, adică de multe ori;
- cei răi nu au nicio protecție, ei se prăbușesc în nenorocire.

Ați auzit de multe ori că neprihănitul cade în păcat de șapte ori și se ridică. Și mai e și neprihănit! Dar e ignorat contextul, pentru că aici nu e vorba de păcat, ci de necazuri, pe care omul lui Dumnezeu le depășește oricând. Este adevărat că și păcatul este o nenorocire, dar nu orice nenorocire este un păcat. Isus l-a avertizat pe Petru că va cădea, el a ignorat avertismentul, a căzut în păcat, dar s-a ridicat prin iubirea și rugăciunea lui Isus (vezi Matei 26:33-35; Luca 22:31-34).

Dar textul din Proverbele 24:15,16 se referă în mod clar la curse, la lovituri, la tulburarea odihnei, la supraviețuire, la ridicare. Găsim multe astfel de exemple în Sfânta Scriptură. Iată cazul lui Iov: lovit de Satana în toate felurile, prin distrugerea averii, a familiei și a sănătății, Domnul l-a ridicat și la urmă i-a mers mai bine decât la început, așa cum se arată la sfârșitul cărții (vezi Iov 42:10).

Nu degeaba îl asigura Elifaz din Teman: „Fiece de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nescoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă, El rănește și mâna Lui tămăduiește. De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul. El te va scăpa de moarte în vreme de foamete și de loviturile sabiei în vreme

de război. Vei fi la adăpost de biciul limbii, vei fi fără teamă când va veni pustiirea” (Iov 5:17-21).

Dar David, omul după inima lui Dumnezeu? Titlul Psalmului 18 este însoțit de această explicație: „Un psalm al lui David, robul Domnului. El a spus Domnului cuvintele cântării acesteia când l-a scăpat Domnul din mâna tuturor vrăjmașilor săi și din mâna lui Saul.” Și-a început psalmul cu aceste cuvinte mărețe: „Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea! Doamne, Tu ești stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu ești stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă și întăritura mea! Eu strig: «Lăudat să fie Domnul!», și sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (versetele 1-3).

Știau și Hanania, Mișael și Azaria, cei trei tineri iudei aflați în valea Dura în fața tiranului Nebucadnețar și a cuptorului aprins, care urma să fie înfierbântat de șapte ori mai mult decât era plănuț, că Domnul poate salva din nenorocire. Ei i-au spus împăratului, fără îndoială și fără nicio teamă: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate” (Daniel 3:17). Dar luau în calcul și neintervenția divină și bine făceau, pentru că mulți au fost uciși pentru cauza adevărului și Dumnezeu nu i-a scăpat. Nici pe Ioan Botezătorul nu l-a scos din închisoare și nu l-a scăpat de moarte. Dumnezeu are motivele și planurile Lui, iar tinerii iudei din valea Dura știau lucrul acesta.

Ce aveau ei de gând să facă? Nimic. Cunoșteau porunca a doua: „Să nu te închini înaintea chipurilor”, și acționau ca atare, orice ar fi să vină: „Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:18).

„În zadar au fost amenințările împăratului. Nu i-a putut întoarce pe oameni de la credințioșia lor față de Cărmuitorul universului. Din istoria părinților lor, ei învățaseră că neascultarea de Dumnezeu are ca rezultate dezonoare, dezastru

**LOCUL MEU
DE ADAPOST
STEFAN
RADU**

**DOMNUL ESTE
LUMINA MEA! EL
ESTE OCROTITORUL
MEU, ESTE STÂNCA
MEA, CETĂȚUIA
MEA ÎN CARE MĂ
ÎNCRED, ÎN ORICE
CĂDERE, ÎN ORI-
CE PRIMEJDIE, ÎN
ORICE NENORO-
CIRE. CEI RĂI SE
PRĂBUȘESC ÎN NE-
NOROCIRE, DAR NU
CEL NEPRIHĂNIT,
CĂCI DOMNUL ÎL
RIDICĂ ORI DE CÂTE
ORI ESTE NEVOIE.**

și moarte, și că temerea de Domnul este începutul înțelepciunii și temelia oricărei adevărate prosperități” (*Profeți și regi*, pp. 507–508).

Dar Dumnezeu i-a scos din cuptor nevătămați: „Atunci, împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a sculat repede. A luat cuvântul și le-a zis sfetnicilor săi: «N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?» Ei i-au răspuns împăratului: «Negreșit, împărate!» El a luat iarăși cuvântul și a zis: «Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!» Apoi Nebucadnețar s-a apropiat de gura cuptorului aprins și, luând cuvântul, a zis: «Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitorii Dumnezeului celui preainalt, ieșiți afară și veniți încoace!» Și Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din mijlocul focului. Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul n-avusese nicio putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se părlișeră, hainele le rămăseseră neschimbate și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei” (versetele 24-27).

„Atunci, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit înaintea mulțimii vaste, apărând nevătămați.

Prezența Mântuitorului lor îi păzise de rănire și numai legăturile lor fuseseră arse” (*Ibidem*, p. 509).

Îndrăzneala celor trei servi ai Dumnezeului celui viu nu a fost obrăznicie; ea nu a fost o aventură, nici sinucidere sau încumetare. Ea s-a bazat pe credincioșie și ascultare de Dumnezeu, așa cum a procedat Isus când Satana I-a cerut să Se arunce de pe acoperișul templului.

„Dar credința nu este în niciun sens aliată cu încumetarea. Numai acela care are credință adevărată este sigur împotriva încumetării. Pentru că încumetarea este contrafacerea satanică a credinței. Credința revendică făgăduințele lui Dumnezeu și aduce roadă în ascultare. Și încumetarea revendică făgăduințele, dar le folosește așa cum a făcut Satana, ca să scuze păcătuirea. Credința i-ar fi făcut pe primii noștri părinți să aibă încredere în iubirea lui Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a dus la călcarea legii Sale, crezând că marea Sa iubire îi va feri de consecințele păcatului lor. Nu este credință aceea care solicită favoarea Cerului fără a se subordona condițiilor pe baza cărora mila urmează să fie oferită. Adevărata credință se bazează pe făgăduințele și prevederile Scripturilor” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 126).

Copiii lui Dumnezeu pot sfida puterea inamicului bazați pe protecția aceluiași al patrulea bărbat care a venit în cuptorul aprins, a celui „fiu de dumnezei”, cum L-a numit Nebucadnețar. Este „Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5), oricând gata să fie alături de noi în cele mai critice situații. Putem să ne exprimăm așa: „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!” (Mica 7:8).

Da, Domnul este Lumina mea! El este ocrotitorul meu, este stânca mea, cetățuia mea, în care mă încred, în orice cădere, în orice primejdie, în orice nenorocire. Cei răi se prăbușesc în nenorocire, dar nu cel neprihănit, căci Domnul îl ridică ori de câte ori este nevoie.

Putem conta pe aceste cuvinte de asigurare ale psalmistului necunoscut: „Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» și faci din Cel Preainalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Vei pași peste lei și peste năpârci și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. «Fiindcă Mă iubește», zice Domnul, «de aceea îl voi izbăvi, îl voi ocroti, căci cunoaște numele Meu. Când Mă

va chema, îi voi răspunde, voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi satura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea» (Psalmii 91:9-16).

Necazuri, nenorociri, atacuri, curse, suferințe, căderi. Domnul ne poate scăpa din toate, ca să nu vină peste noi, sau dacă au venit ca să ieșim credincioși și biruitori din ele. Dar cât timp va fi așa? În vecii vecilor? Nu! Planul mântuirii se va încheia victorios, mântuiții Domnului vor fi cu El în veci: „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!” (Isaia 35:10). Și nu se va repeta oare niciodată experiența căderii? Suntem asigurați că nu: „Nenorocirea nu va veni de două ori!” (Naum 1:9). Că aplicarea acestui text este corectă, reiese din multe alte texte.

Viitorul va fi luminos, sigur, superb: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.»

Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate»” (Apocalipsa 21:5). „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea (în cetatea sfântă, Ierusalimul cel nou). Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:3-5).

În Împărăția lui Dumnezeu nu va mai fi noapte. Niciun fel de noapte. Nicio suferință, nicio cădere, nicio prăbușire. Nicio nevoie de ridicare. Bucurie, sănătate, viață veșnică, lumină dumnezeiască binecuvântată. Doamne, fă-ne parte de lumea aceea eternă! Amin! ■

Ștefan Radu, doctor în teologie, este pastor pensionar.

LA ODIHNĂ

Mare a fost bucuria în familia Petre când, în primele zile ale anului 1947, vede pentru prima oară lumina zilei singurul copil al acestora – Camelia.

A urmat cursurile școlii primare, gimnaziale, apoi a absolvit facultatea de biologie, într-o vreme în care lucrul acesta era foarte greu de făcut. La vârsta de 27 ani îl întâlnește pe Liviu Barbu, cu care se căsătorește. În anul 2009 se îmbolnăvește de cancer, dar, în loc să fie doborâtă, anul 2009 devine pentru ea un punct de cotitură, o piatră de hotar, momentul în care s-a consacrat cu totul lui Dumnezeu pentru slujirea altora. A fost anul în care Satana a vrut să-i ia viața, dar ea L-a luat pe Dumnezeu ca scut și ajutor și a ieșit biruitoare.

Revine în comunitatea Labirint în anul 2010 și se implică cu mult zel în activitățile desfășurate în biserică în cadrul departamentului Misiunea Femeii, până la începutul anului 2019, când se mută la Buzău.

Cu o motivație admirabilă, pregătește o serie de zece prezentări cu titlul „Stilul de viață și bolile con-

CAMELIA BARBU

temporane” și un curs de nutriție vegană, pe care le prezintă la întâlnirile de sănătate. Pentru crearea unui cadru și mai plăcut în aceste momente de întâlnire, în data de 19 ianuarie 2014 va fi lansată piesa muzicală *Revoluția*, piesă al cărei compozitor este chiar soțul, Liviu Barbu, și textier Florin Lăiu. Această piesă va fi cântată cu mult entuziasm la toate întâlnirile noastre de sănătate, de la Misiunea Femeii, dar și la multe alte întâlniri de acest gen din țară.

În dimineața zilei de Sabat 27 septembrie 2019, în timp ce cobora scara interioară a casei, s-a împiedicat și a căzut. A fost dusă la spital, dar lovitura fusese destul de puternică. Încă șase săptămâni luptă pentru viața ei, dar luni, 11 noiembrie 2019, inima ei cea bună și generoasă încetează să mai bată. Ne exprimăm speranța că în curând, foarte curând, „la cea din urmă trâmbiță”, când Domnul va veni, vom fi din nou reuniți împreună pentru veșnicie. ■

A consemnat **Gabriela Costache**,
manager general, Centrul Medical Medinvest.

„DOMNUL... VA PURTA DE GRIJĂ!”

„Domnul... va purta de grijă!”

Aceste cuvinte se găsesc în Scriptură în Geneza 22:14 și de obicei ne raportăm la ele în privința aspectelor spirituale ale vieții. Dar ele vizează în egală măsură toate aspectele vieții noastre, și Dumnezeu dorește ca noi să fim convinși pe deplin că El este în stare să ne poarte de grijă în orice privință.

Israelii au ascultat de Domnul, respectând alimentația care le-a fost recomandată în Leviticul 11, chiar dacă au rătăcit prin pustie atât de mult timp. Domnul le dăduse înainte făgăduința: „Dacă vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, ... nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni...” Citim cu uimire raportul sfânt despre pelerinajul lor: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeul tău în timpul acestor patruzeci de ani în

pustie... te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul. Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici nu ți s-au umflat picioarele în timpul acestor patruzeci de ani” (Deuteronomul 8:2-4).

Domnul le-a făgăduit mana, pâinea îngerilor, iar ei trebuiau să asculte, s-o culegă și s-o pregătească după instrucțiunile date. De regulă, o puteau mânca doar în ziua respectivă. Dar vinerea, când aveau făgăduința că mana avea să dureze și pentru a doua zi, care era Sabatul, Dumnezeu înfăptuia minunea și mana nu se strica. Cei care ascultau aveau de câștigat. Cei care puneau la îndoială cuvântul Domnului aveau de suferit.

Este doar un exemplu în care Domnul Și-a împlinit făgăduința în domeniul sănătății fizice a israeliților. Aveau cuvântul Domnului rostit prin proroc, iar cei ce luau aminte la el aveau parte de binecuvântare.

Noi ne aflăm acum în călătoria către Canaanul ceresc. Profetul Domnului pentru timpul sfârșitului ne-a prezentat, în sute, mii de pagini, detalii despre modul în care Domnul ne va purta de grijă, astfel încât să putem supraviețui în vremurile teribile ce vor precede finalul acestei lumi. Sfaturile au fost date specific, cu accent deosebit pe ultima parte a pelerinajului nostru, înainte de revenirea Mântuitorului.

La 28 iulie 1899, profetul bisericii lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului a făcut o afirmație extrem de importantă: „Lumina care mi-a fost dată este aceea că nu va trece prea mult timp înainte de a trebui să renunțăm la toate produsele alimentare de origine animală.... Obiceiurile și practicile oamenilor au adus pământul într-o asemenea stare încât familia omenească trebuie să găsească alte alimente ca înlocuitor al celor de proveniență animală. Dumnezeu ne poate da altceva” (Ellen G. White, *Dietă și hrană*, p. 478, ediția 1999).

Aceste cuvinte m-au urmărit pe tot parcursul vieții și nu aveam, mai ales la început, nicio idee de cum avea să rezolve Domnul problema alimentației în perioada finală, din perspectiva citatului de mai sus. Dar treptat am descoperit cu uimire fără margini că Domnul poartă de grijă în chip minunat ultimei generații, în așa fel încât nu doar că „pâinea și apa nu-i va lipsi”, dar El va avea grijă ca noi să avem parte de bunătăți fără seamăn cum nici măcar nu ne putem închipui! Iar eu, care mă întrebam acum vreo 40 de ani „cu ce am putea înlocui untul, ouăle etc.”, am descoperit că Domnul are pentru noi pregătită chiar și „frișcă”! Nu mă credeți? În continuare veți afla.

A sosit timpul

Serva Domnului scria că „nu va trece mult timp” până ce aceste cuvinte vor deveni actuale și va trebui să ținem seama de ele. Au trecut mai bine de o sută de ani de când au fost rostite. Întrebarea de pe buzele multora este: Oare chiar a sosit acel timp?

Nici nu trebuie să cauți prea mult ca să găsești suficiente dovezi că da, într-adevăr, acel timp îl trăim chiar acum. Dovezile abundă deja de mult timp. Animalele nu doar că sunt bolnave, dar sunt atât de bolnave, încât doar dacă în mod special vrem să ignorăm situația prezentă, nu luăm seama la avertismentul rostit spre binele nostru. Iar dacă ignorăm acest avertisment, suferim consecințele. Și care sunt acestea? Le cunoaștem, căci auzim continuu de ele: cancer, boli de inimă, diabet, Alzheimer etc.

Marele amăgitor a fost foarte activ în acest câmp. Și nu știu dacă vreunul dintre noi a scăpat neînșelat. Mulți adventiști conștiincioși, de bună credință, au socotit că este înțelept să dea carnea la o parte din alimentație și atunci totul va fi bine. Dar exact în acest punct ne-a înșelat vrăjmașul! Spuneți-mi, vă rog, de la o vacă bolnavă, nu de boala vacii nebune sau alte boli foarte grave, ci doar de tuberculoză, ce preferați să mâncați: carne, lapte, brânză? Răspunsul este clar ca bună ziua: nimic! Pentru că totul este afectat de boală!

Dar noi ne-am spus: dăm carnea la o parte și va fi în regulă. Și ce a urmat? Dacă ne-am uita cu atenție în evidențele cumpărăturilor noastre, atunci când renunțăm la carne, am constata că în perioada următoare restul produselor de origine animală, adică lactatele și ouăle, se dublează în consumul zilnic, dacă nu chiar se triplează! Vegetalele rămân cam în aceeași proporție. Și atunci, ce câștigăm? Nu uitați, am pornit de la premisa că animalele sunt foarte bolnave, iar boala afectează toate produsele alimentare de origine animală, nu doar carnea.

În decursul anilor, priveam nedumerită la decesele din rândul adventiștilor din jurul meu, care mureau la fel ca ceilalți oameni de cancer, boli de inimă etc. Când cei care mureau erau consumatori de carne, lucrurile îmi erau clare. Dacă când se întâmpla să aud că un ovo-lacto-vegetarian moare de cancer sau boală de inimă, eram contrariată... Dar nu pentru mult timp.

V-am spus că ne-a păcălit vrăjmașul? Toate alimentele de origine animală, nu numai carnea, ci și ouăle, produsele lactate (lapte, smântână, iaurt, lapte bătut, unt, brânză, cașcaval) poartă în ele germenii bolilor care au năpădit pământul nostru. Dacă noi nu am deschis bine ochii să examinăm cu atenție citatul amintit, Dumnezeu, în mila Lui, a făcut ca știința să confirme ceea ce El a avertizat cu 120 de ani în urmă și să ne trezească la realitate: niciun aliment de origine animală nu e sigur. Degeaba dăm la o parte carnea, dar ne ghidează cu brânză, ouă, lapte, iaurt, unt, cașcaval etc., căci ele tot alimente de origine animală sunt.

Și cu ce înlocuim alimentele de origine animală? Domnul S-a îngrijit cu îmbelșugare să ne învețe, căci El întotdeauna „a purtat de grijă”.

Soluții la dispoziția noastră

Știința nutriției a progresat atât de mult în ultimele decenii, astfel că acum oricine poate învăța să folosească alimentele de origine vegetală în așa fel încât să ofere organismului tot ceea ce este necesar pentru o dezvoltare echilibrată și armonioasă pe toate planurile.

Mare mi-a fost mirarea în trecerea vremii să descopăr, rând pe rând, că se poate face lapte vegetal din boabe de soia, din nuci, alune, migdale, semințe de tot felul, din cereale: hrișcă, ovăz etc. și ce gust incredi-

bil are! Apoi smântână vegetală: din semințe, din orez etc. Chiar brânză vegetală se poate face din soia și din semințe, nuci etc. Iar ouăle nu au fost deloc greu de înlocuit în chifteluțe, droburi etc. cu fulgi de ovăz, semințe de in, făină integrală. Cât despre înlocuirea cărnii, este foarte simplu: leguminoasele și nucile, semințele sunt surse extraordinar de bogate în proteine și grăsimi sănătoase.

Dumnezeu cu adevărat dă înțelepciune oamenilor să găsească în alimentele de origine vegetală tot ce au nevoie pentru hrana lor. Recent însă, o descoperire m-a uimit efectiv. Înainte de a vă spune despre ce este vorba, vreau să vă întreb: ați auzit despre aquafaba?

Aquafaba este una din minunile lui Dumnezeu, descoperite celor ce vor să se alimenteze sănătos. Termenul acesta se referă la un articol alimentar banal, dar cu efecte și folosințe incredibile, înlocuind ouăle și laptele în preparate mai fine. Despre ce este vorba? Lichidul/apa în care fierbem leguminoasele (fasolea, năutul în special) este ca un albuș vegetal, o emulsie concentrată care se poate folosi cu succes pentru prepararea de găluște de griș, perișoare vegetale, pricomigdale (prăjiturile ce altfel nu se pot face decât cu albuș de ou) etc. Putem beneficia prin aquafaba chiar de efectele unui gălbenuș de ou, de exemplu pentru a face o maioneză mai sănătoasă. Și avantajul, pe lângă acela că nu mai folosim gălbenuș de ou, este că vom pune o cantitate mult mai mică de ulei pentru a face maioneza. Și exemplele pot continua. Dar fără margini mi-a fost mirarea când, prelucrând această banală zeamă concentrată în care am fiert năut și bătând-o bine cu telul, am obținut cea mai delicioasă frișcă! Și am spus Domnului: *Doamne, Ți-am cerut doar pâine, iar Tu ne dai și frișcă...*

Dacă cineva își mai face încă griji cu privire la ceea ce va mânca pentru că a sosit vremea să dăm cu totul la o parte orice produs de origine animală, am o veste foarte bună: Domnul ne dă chiar și frișcă, să avem ce pune pe tort!

Obişnuim să acordăm toată atenția profețiilor făcute cu privire la timpul din urmă și bine facem. Dar ar fi bine să ne trezim la realitate și să fim conștienți că și aceste profeții ale Domnului cu privire la aspectele practice ale vieții sunt tot atât de importante pentru viața noastră ca și cele de ordin spiritual. ■

Elena Pridie este autoare a numeroase cărți de alimentație sănătoasă.

RECOMANDĂRI
NUTRIȚIONALE
ELENA
PRIDIE

„DOAMNE, ȚI-AM CERUT
DOAR PÂINE, IAR TU NE
DAI ȘI FRIȘCĂ...”

ÎNTÂMPLĂRI PASTORALE

Iubiții mei frați din România,

Primiți din partea mea un călduros salut din Spania, prin intermediul acestei minunate reviste care ajunge în mâinile voastre în fiecare lună. Vă voi povesti întâmplări adevărate la care am fost martor în timpul lucrării mele ca pastor, întâmplări care m-au făcut să văd că Dumnezeu este întotdeauna alături de noi, indiferent cât de mari și multe probleme am avea. Știm că El va fi dispus totdeauna să ne întindă o mână pentru a ne salva.

*Cu o sinceră îmbrățișare din Spania,
prietenul vostru, pastorul Javier Moliner*

Ar fi putut fi

Ar fi putut fi un militar de succes și unul dintre cei mai buni piloți de elicoptere din armata Spaniei. Tot la fel de adevărat este că, având în vedere viața plină de excese pe care o avea, astăzi nu ar mai fi avut cine să povestească viața și mai ales modul minunat în care Dumnezeu l-a condus, în-tâi ca să-L cunoască și apoi ca să-L slujească.

După plecarea din armată, Javier Moliner a studiat teologia în Spania și Argentina, a fost angajat ca pastor în Uniunea Spaniolă, având ocazia și privilegiul să fie pastorul care a organizat prima biserică adventistă română din Madrid, Biserica Alenza.

Este o persoană foarte iubită și apreciată, în mod special de către adventiștii români din Spania și nu numai, fiind invitat să officieze nunți, botezuri, binecuvântări de nou-născuți și campanii de evanghelizare. De-a lungul lucrării sale pastorale, a oficiat peste 85 de cununii religioase, dintre care cel puțin 60 au fost de români, peste 180 de botezuri, dintre care 100 au fost români și a fost invitat să invoce binecuvântarea lui Dumnezeu peste 45 de copii, dintre care 25 au fost din familii de români.

A participat întotdeauna bucuros la campaniile de evanghelizare la care a fost invitat, indiferent de țară. În România a fost la Bacău, Iași, Galați, Călărași, Nucșoara, Pătrăuți, Matca. A vizitat și penitenciarul de femei din Bacău și alte locuri, de unde a rămas cu amintiri plăcute.

Anul acesta (2019) s-a pensionat, dar este la fel de energic și activ, dispus să slujească sub deviza: „Lucrătorii din via Domnului nu se pensionează niciodată!”

Cartea *Vase alese*, apărută la Editura Viață și Sănătate în urmă cu câțiva ani și cunoscută publicului din România, prezintă viața lui, inclusiv nașterea sa din nou și a familiei sale.

În următoarele numere ale *Curierului Adventist*, pastorul Moliner va prezenta o serie de întâmplări pastorale, din care fiecare dintre noi putem învăța câte ceva.

Mircea Bugescu, traducere spaniolă-română

PUTEREA RUGĂCIUNII

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. (Matei 6:7)

Încă eram militar activ în armata spaniolă, prin anii '80, cunoscusem adevărul de la un soldat pe care-l avusesem în subordine, dar nu lua-se hotărârea de a-l urma pe Dumnezeu.

Sosind sezonul estival, am plecat cu familia în locul unde crescusem și unde locuiau ceilalți membri ai familiei noastre. În prima zi de concediu, ne-am întâlnit cu cumnata mea Maribel, care mi-a spus că nu cu mult timp în urmă cunoscuse niște profesori foarte simpatici. Ea ne-a întrebat dacă nu vrem să o însoțim la casa acelor profesori pentru a lua masa cu ei. Cumnata mea participase la un curs de educație oferit de acei profesori la colegiul din Puerto de Sagunto, colegiu construit pe un teren aflat la poalele dealurilor de lângă orașul Sagunto. Am întrebat ce fel de întâlnire va fi și mi-a spus că este o simplă masă de partășie cu profesorii colegiului adventist. Când am auzit cuvântul „adventist”, am rămas surprins pentru că soldatul care mi l-a făcut cunoscut pe Isus era adventist. Trebuie să mărturisesc că acel soldat era un tip excelent și el m-a făcut să mă gândesc la lucrurile transcendente ale vieții, eu cunoscând principiile aceluia soldat și felul lui de a crede și de a trăi învățăturile Bibliei. Așa că mă interesa mult acea invitație la masă, căci în inima mea doream să urmăresc cu atenție tot ce vor spune și vor face, la fel cum făcusem cu soldatul pe care îl instruisem la baza de elicoptere unde lucram.

La ora stabilită, am mers la ei acasă și, când eram toți așezați în jurul mesei, gazda m-a întrebat: „Vă deranjează dacă facem o rugăciune pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze hrana?” Am rămas surprins și mirat în același timp, pentru că niciodată până atunci nu fusesem la vreo masă unde cineva să se roage pentru binecuvântarea bucatelor pregătite, așa că i-am răspuns că poate să se roage liniștită.

Ceea ce m-a surprins și mai mult în mod plăcut nu a fost rugăciunea în sine, ci conținutul ei. S-a rugat pentru familia mea, pentru serviciul și unitatea unde lucram, a cerut ca Dumnezeu să-mi binecuvânteze soția și copiii și cel mai surprinzător lucru a fost acela ca Dumnezeu să călăuzească elicopterele, în special pe cel cu care zburam eu.

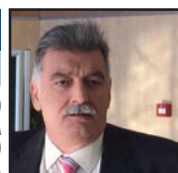
A fost o rugăciune cum nu mai ascultasem niciodată până atunci, căci eu așteptam clasică rugăciune „Tatăl nostru”, pe care o știam pe de rost de când eram copil, când ne rugam obligatoriu în biserica catolică.

O rugăciune concretă, care a produs o schimbare în inima mea, o rugăciune care a pregătit terenul ca să fie favorabil atunci când voi veni în contact cu alte persoane care să-mi vorbească despre Isus. Rugăciunea aceea a fost poarta de intrare pentru ca sufletul meu să fie dispus să accepte adevărurile care urmau să vină.

Acel profesor, pe nume Paco Domelech, a descoperit în mine dorința de a cunoaște mai mult despre Isus și mi-a zis: „Ți-ar plăcea să studiezi Biblia?” Atât eu, cât și Rosi, soția mea, am răspuns afirmativ. Primul meu studiu biblic a fost despre profeția din Daniel 2. Începând cu acel moment, viața mea s-a schimbat radical. Fiind pasionat de istorie și văzând împlinirea profeției, m-am convins că Biblia este adevărată.

Așa că atunci când avem ocazia să facem o rugăciune împreună cu persoane care niciodată nu au auzit o rugăciune sau pe un creștin rugându-se, „să nu bolborosim multe vorbe”, ci, așezându-ne în mâna lui Dumnezeu, să lăsăm ca Duhul Său să vorbească în locul nostru. ■

**ÎN MÂNA LUI
DUMNEZEU
JAVIER
MOLINER**

**CÂND AVEM OCAZIA
SĂ FACEM O RUGĂ-
CIUNE ÎMPREUNĂ CU
PERSOANE CARE NI-
CIODATĂ NU AU AUZIT
O RUGĂCIUNE SAU PE
UN CREȘTIN RUGÂN-
DU-SE, „SĂ NU BOLBO-
ROSIM MULTE VORBE”,
CI, AȘEZÂNDU-NE ÎN
MÂNA LUI DUMNEZEU,
SĂ LĂSĂM CA DUHUL
SĂU SĂ VORBEASCĂ ÎN
LOCUL NOSTRU.**

Javier Moliner, pastor pensionar, Spania

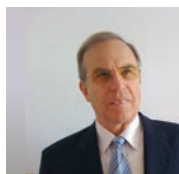

ÎNTUNERICUL DURERII

Căci nu întunericul durerii mele mă nimicește, nici negura în care sunt înfășurat” (Iov 23:17).

Cuvintele de mai sus aparțin patriarhului Iov, poate cea mai competentă persoană dintre eroii Bibliei, care este îndreptățită să se pronunțe în problema atât de complicată și complexă a suferinței. Iar aceste dezvăluiri au și relevanța faptului că sunt constatările sale făcute în mijlocul cuptorului suferinței, cuptor încins până la maximum. Sunt expuse trăirile concrete ale celui aflat sub tirul necruțător al atacurilor venite din toate direcțiile.

**PERCEPȚII
SCHIMBATE
EMILIAN
NICULESCU**

În corpul uman există 144 841 de kilometri de fibre nervoase, care alcătuiesc o țesătură complicată de căi pe care se transmit informațiile de la senzori spre centrii nervoși și invers, de la centrii nervoși spre organe. Dar am putea spune că acesta este un fel de drum al durerii din corpul uman.

Este interesant de remarcat faptul că Iov, deși are parte de dureri fizice teribile, le amintește doar în trecut. În schimb, dă glas întregii game de simptome ale suferinței lăuntrice, cele care se manifestă în interior, pe plan sufletească. În cele ce urmează, ne vom referi doar la ceea ce Iov numește „întunericul durerii”. Poate nici nu am reuși să găsim o metaforă mai potrivită care să înmănușeze într-un singur cuvânt percepția subiectivă negativă atât de neplăcută a durerii. Prin acel „întuneric al durerii”, Iov redă atât de bine caracterul enigmatic, incomprehensibil, precum și starea de dezorientare, de singurătate și uneori de teamă care pot însoți adeseori suferința. Apoi Iov folosește o altă metaforă descriptivă înrudită cu prima: „negura”, preluată din meteorologie: ceața însoțită de întuneric, în care se simte „înfășurat”, învăluit. Este acea stare penibilă în care „ochii minții” înțeleg tot mai puțin ceea ce li se întâmplă și nu mai pot distinge nici vreo soluție salvatoare, nici drumul pe care ar trebui să meargă. Este o descriere intuitivă a simțământului de a fi învăluit într-un nor de griji, de a fi copleșit de o mulțime de întrebări sâcâitoare: „de ce?” „de ce?”, la care nu găsește răspuns, și tocmai de aceea omul tinde să se afunde tot mai mult în pâcla impenetrabilă a descumpănirii și a neputinței.

Dar Iov, deși semnalează atât întunericul, cât și negura durerii, nu vrea să se lase învins, „nîmicit” de ele. Ceea

ce este mișcător este faptul că el nu este atât de mult îngrijorat de sine cât este de îngrijorat de imaginea despre Dumnezeu. Există pericolul ca în aceste împrejurări pentru cel aflat în suferință să se deformeze imaginea despre Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, această modificare peiorativă a imaginii, a caracterului lui Dumnezeu este pericolul cel mai grav care poate avea loc. Și tocmai aceasta era și speranța lui Satana, care ațâța focul cuptorului încercărilor, ca în final Iov să se dezică în mod fățiș de Dumnezeu.

Care este soluția pentru a învinge „întunericul” și „negura” durerii? Răspunsul îl aflăm chiar pe primele pagini ale Bibliei, atunci când Pământul era „pustiu, gol și... era întuneric”. Întunericul nu a fost creat. Nu este ceva, ci este absența luminii. Primul act major al creației a fost învingerea întunericului în următoarele etape succesive:

- Prima dată a apărut prezența lui Dumnezeu în întuneric.
- Apoi s-a auzit cuvântul lui Dumnezeu în întuneric.
- Apoi s-a făcut lumină în întuneric.

Din raportul acesta atât de scurt al creației aflăm câteva învățăminte importante, care merită să fie semnalate și reținute pentru că au un corespondent cu privire la felul în care „întunericul durerii” lui Iov a fost soluționat, și, în consecință, orice întuneric de acest fel.

Nevăzut și neauzit, Dumnezeu era acolo alături de Iov în acel întuneric al durerii. Apoi a auzit cuvântul lui Dumnezeu „din mijlocul furtunii” și, în final, s-a făcut lumină: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:5-6).

În întunericul suferinței, tendința era ca să se distorsioneze chipul lui Dumnezeu în înțelegerea lui Iov. Dar acum, când s-a făcut lumină, chipul Său era mai frumos. În schimb, s-a schimbat percepția despre propria sa persoană, fapt pentru care e dispus să se pocăiască în sac și cenușă.

În final, Iov experimentează minunea unei „micro-recreații”: a primit totul în măsură dublă, iar familia a ajuns la numărul inițial, pentru că, de fapt, având în vedere învierea, pe primii copii nu i-a pierdut. ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

REVENIREA LUI ISUS – CÂND?

Sensul credinței în revenirea lui Isus

Dintre cele aproape opt miliarde de locuitori ai globului, o majoritate uriașă de peste șapte miliarde – între care peste două miliarde de creștini, mai puțin de două miliarde de musulmani, 14 milioane de evrei și alte derivate abraamice – cred că au un suflet nemuritor. După moarte, un destin fericit le este promis celor care practică o religie sau se conformează unor norme convențional morale minime. Aceștia caută doar fericirea veșnică, deoarece viața veșnică (nemurirea), cred ei, deja o au.

Spre deosebire de majoritatea lumii, adventiștii de ziua a șaptea, împreună cu ramurile separate¹ și cu alte confesiuni înrudite istoric², cred că numai Hristos le poate da nemurirea prin înviere,

la a doua venire. De aceea, pentru noi, revenirea Domnului nu este un oarecare eveniment escatologic, ci finalizarea lucrării salvatoare a lui Isus, fără de care nu ar fi nicio mântuire, nicio speranță. Crucea însăși ar rămâne fără putere dacă Isus nu S-ar întoarce, așa cum a promis.

Mai suntem ultima generație?

Subiectul disputat al „ultimei generații”, indiferent cum l-am înțelege, implică o clarificare necesară a timpului revenirii lui Isus. Din nefericire, unii dintre noi au obosit să mai creadă într-o revenire apropiată a lui Isus. Tensiunea millerită, întemeiată pe un termen apocaliptic, nu putea dura mult. Așteptarea care a urmat – mai înțeleaptă, mai constructivă, dar încă neîmplinită după 175 de ani – a erodat și mai mult speranța multor adventiști.³

Adventist Review a publicat acum câteva săptămâni rezultatele unui sondaj oficial ASTR, făcut pe un eșantion de aproape 60 000 de persoane intervievate. Statistica este alarmantă: 60% dintre adventiști nu cred că revenirea lui Isus ar putea avea loc în următorii 20 de ani; 9% nu cred deloc că ar putea avea loc în timpul vieții lor, iar 35% nu sunt siguri. Cei mai nesiguri aparțin diviziunilor Nord-Americană, Euro-Asiatică și Trans-Europeană.⁴

Credem că este nevoie astăzi de lămurirea unor aspecte profetice care ne-ar putea ajuta să depășim această depresie (sau, după caz, relaxare) apărută după 175 de ani. Seriozitatea pregătirii și interpretării noastre astăzi ar trebui să depășească spiritul millerităilor și al pionierilor sabatiști de după Marea Deziluzie de la 23 octombrie 1844.

Timp fixat?

Mărturisirea noastră de credință afirmă că „împlinirea aproape completă a celor mai multe catene profetice, precum și starea prezentă a lumii arată că venirea lui Hristos este aproape. Data

ULTIMA
GENERATIE
FLORIN
LAIU

PENTRU NOI, REVENIREA DOMNULUI NU ESTE UN OARECARE EVENIMENT ESCATOLOGIC, CI FINALIZAREA LUCRĂRII SALVATOARE A LUI ISUS, FĂRĂ DE CARE NU AR FI NICIO MÂNTUIRE, NICIO SPERANȚĂ. CRUCEA ÎNSĂȘI AR RĂMÂNE FĂRĂ PUTERE DACĂ ISUS NU S-AR ÎNTOARCE, AȘA CUM A PROMIS.

acestui eveniment nu a fost descoperită și de aceea suntem sfătuiți să fim gata în orice timp.”⁵ Nu se specifică dacă timpul adventului este fixat sau condiționat, deoarece în teologia noastră nu există o vedere unitară cu privire la timpul revenirii lui Isus.

PENTRU UNII, ANUL 2000 AR FI ÎMPLINIT CEI 6000 DE ANI DE LA FACEREA LUMII, DEȘI NICI CEI MAI MARI SAVANȚI, NICI CEI MAI CAPABILI TEOLOGI, NICI CEI MAI PREOCUPAȚI AMATORI NU ȘTIU CÂT TIMP S-A SCURS DE LA ÎNCEPUT.

Argumentând cu un citat din cartea *Hristos, Lumina lumii*⁶, unii susțin că Isus va reveni atunci când orologiul ceresc va bate ceasul fixat în planul lui Dumnezeu. Dar afirmația se referă acolo la timpul primei veniri a lui Isus, fixat în profeția cronomesianică din Daniel 9, ceea ce nu se aplică în cazul celei de a doua veniri a lui Isus, pentru care nu avem o profeție similară. Timpul parusiei nu a fost specificat nici în profeția codificată apocaliptică, nici în stele, nici în destăinuirile cele mai intime pe care le-a făcut Dumnezeu Fiului Său (Matei 24:36; Marcu 13:32).

Întrucât porneau de la premisa timpului fix al revenirii lui Isus, pionierii noștri au fost cu greu convinși să nu mai calculeze după 22 octombrie 1844. Și, dintre urmașii lor, unii nu au renunțat până astăzi. Există diverse moduri de a calcula, pornind de la premise speculative, cum ar fi: o presupusă împlinire a 6 000 de ani de la facerea lumii; specularea unor cifre din Scriptură fără legătură cu subiectul; un vis, un zvon, o presimțire pioasă; orientarea după calendarul evreiesc; ultima strigare a unui predicator exotic; calcularea raporturilor matematice ale constelației Orion. Și, bineînțeles, totul înmulțit cu 3,14!

Datarea lui William Miller viza un timp necunoscut între primăvara 1843 și primăvara 1844. Samuel Snow și Josiah Litch au extins timpul de așteptare cu încă șase luni, până la ceea ce ei au crezut că era „miezul nopții”: ziua de 22 octombrie 1844, data gregoriană care coincide cu 10 Tișrei (Yom Kippur) a calendarului evreilor

karaiți.⁷ După Marea Deziluzie, Miller și Litch au început să aștepte primăvara lui 1845, iar James White era ferm convins că Isus urma să vină pe data de 10 Tișrei 1845.⁸ Alți milleriți (Gross, Marsh etc.) au proiectat date în cursul anilor 1846 și 1847.

Joseph Bates, numărând cele șapte stropiri cu sânge din Ziua Ispășirii (Leviticul 16:14,19), a ajuns la concluzia că Isus va veni în octombrie 1851, la șapte ani după intrarea Sa în slujba de Mare-Preot. Dar White și Bates au încetat să mai fixeze date, în urma sfaturilor E.G. White, căreia Dumnezeu îi descoperise că data revenirii lui Isus nu va mai fi niciodată un „test al credinței” și că „mesajul îngerului al treilea” (mesajul adventist) nu este dependent de un timp profetic.⁹ Astfel că White și Bates au renunțat la predicarea datelor favorite cu un an înainte de termenele proiectate.

După 1880, alții au început să speculeze timpul adventului, întemeiați pe intuiții și tipologie. Făcând analogie cu cei 40 de ani de întârziere a intrării în Canaan, au tras concluzia că Domnul va reveni în anul 1884. Pe la 1960, unii au făcut o analogie-trăsnet: după cum Dumnezeu dăduse lumii 120 de ani de grație până la Potop, tot astfel, 120 de ani de la 1844 se vor încheia în 1964 – mai țineți minte? Era greu să nu crezi!

A urmat apoi anul 2000, care pentru unii ar fi împlinit cei 6000 de ani de la facerea lumii, deși nici cei mai mari savanți, nici cei mai capabili teologi, nici cei mai preocupați amatori nu știu cât timp s-a scurs de la început.¹⁰

În ultimii ani s-au înmulțit iarăși calculele în anumite cercuri, agitându-se ca termene, de data aceasta „definitive”, anii 2015, 2016, 2017, 2020. Eforturi zadarnice și stupide, care îi distrag pe credincioși de la datoria lor și dezonorează sfânta credință.

Timp condiționat?

Pe de altă parte, există o perspectivă teologică mai puțin luată în considerație, din care se argumentează că ceasul revenirii lui Isus nu este fixat, ci poate fi grăbit (2 Petru 3:12),¹¹ condiționat de coacerea „recoltei grâului” (care reprezintă pe mântuiții din ultima generație: Apocalipsa 14:15b; cf. Marcu 4:26-29) și de coacerea „recoltei strugurilor” (care reprezintă pe cei pierduți din ultima generație: Apocalipsa 14:18 b; cf. Geneza 15:16). Iar dacă evenimentul poate fi grăbit, atunci poate fi și întârziat, așa cum sugerează parabolele lui Isus (Matei 24:48; 25:5; Luca 12:45; 18:7; Apocalipsa 6:10).¹²

Nu s-a întâmplat la fel și în istoria lui Israel? Intrarea în țara promisă a fost întârziată cu 40 de ani față de planul lui Dumnezeu (Numeri 14:34). Restaurarea de după exilul babilonian a fost mult mai modestă decât era prevăzut, iar planurile spectaculoase ale lui Dumnezeu cu Israel și cu lumea antică¹³ au fost amânate *sine die* și, în final, zădărnice odată cu respingerea lui Isus ca Mesia. Într-o formă superioară, incomparabilă, ele se vor împlini în final, dar mult mai târziu decât s-a prevăzut inițial (Apocalipsa 21:1–22:5).

¹ Adventiștii iudaizanți (Bisericele lui Dumnezeu de Ziua a Șaptea, Mișcarea Numelui Sacru), adventiștii reformiști (AZSMR etc.), adventiștii davidieni (care așteaptă împărăția lui David în Israel, înainte de venirea Domnului), adventiștii charismatici/pentecostali (Biserica Adventistă a Făgăduinței / Duhului Sfânt) etc.

² Adventiștii de ziua întâi (Biserica Advent-Creștină, Biserica lui Dumnezeu Abraamică), Studenții Bibliei (Martorii lui Iehova), Cristadelfienii etc.

³ Richard Coffen ("Why hasn't Jesus returned?", *Adventist Today*, Fall 2016:20) afirmă că nu putem ști absolut nimic cu privire la venirea Domnului, nici semne, nici condiții, nici dacă va avea loc vreodată în mod real, sau numai spiritual.

⁴ *Adventist Review*, Oct. 1, 2019, ediție online: www.adventistreview.org/1910-38.

⁵ Articolul 25 din *Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists*, Yearbook 2018:11.

⁶ Ralph Neall, în articolul "Have we Delayed the Advent?" din *Ministry* (ediție specială), February 1988, citează: «Ca și stelele în vastul circuit al căilor prescrise lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere. Când marele orologiu al lui Dumnezeu a bătut ora fixată în Daniel 9:24-27, Isus S-a născut în Betleem» (E.G. White, *The Desire of Ages*, p. 32).

⁷ Karaiții sunt o mișcare iudaică minoritară (circa 50 000 supraviețuitori), apărută în Egipt (sec. VII), dezvoltată în Irak (sec. VII-IX) și apoi în diverse centre iudaice. Numele lor provine de la cuvântul ebraic *qara* (a chema, a citi). În timp ce evreii tradiționali sunt urmași direcți ai fariseilor, evreii karaiți au doar ceva asemănări cu saducheeii, fără a fi urmașii acestora. Karaiții resping legea orală (tradiția și obiceiurile obligatorii considerate normative în Talmud, Midraș etc.), motiv pentru care ceilalți evreii îi privesc adesea ca eretici sau păgâni. Calendarul lor, bazat pe observații naturale (luna nouă și spicul orzului), era adesea mai întârziat cu o lună față de al celorlalți evreii. În America încă există circa 4 000 de karaiți.

⁸ G.R. Knight, *Lest We Forget*, Review and Herald, Hagerstown, MD, 2008:35-107.

⁹ „Domnul mi-a arătat că solia îngerului al treilea trebuie să meargă și să fie proclamată copiilor împrăștiați ai Domnului, dar ea nu trebuie făcută să depindă de un timp. Am văzut că unii produceau un fals entuziasm, prin predicarea unui timp (profetic); dar solia îngerului al treilea este mai tare decât poate fi solia unui timp stabilit. Am văzut că această solie poate sta pe propria temelie, că nu are nevoie de niciun timp stabilit ca s-o întărească; și că va înainta cu mare putere, își va face lucrarea și va fi „scurtată în dreptate»” (E.G. White, *Scrieri timpurii*, 75.1).

¹⁰ E.G. White a folosit frecvent expresia „6000 de ani”, ca număr convențional, deoarece Biblia engleză pe care o foloseau pionierii noștri era marcată cu data de 4004 î.H. la Geneza 1:1. Ideea că Isus va veni în anul 6000 de la Adam era în circulație, iar William Miller însuși crezuse că anul 1844 marchează și sfârșitul celor 6000 de ani (Kai Arasola, "The End of Historicism...", doctoral

S-au imaginat și explicații care acceptă ambele perspective, că timpul este atât fixat, cât și condiționat: *fixat*, în sensul că Dumnezeu ar fi prestabilit o limită peste care să nu se poată trece; și *condiționat*, în sensul că biserica poate grăbi acel timp.¹⁴

Vom analiza în edițiile următoare principalele afirmații biblice, cu implicațiile lor teologice și practice, privitoare la subiectul revenirii Domnului. ■

dissertation, Uppsala, 1990:2). Trebuie să avertizăm însă că orice calcul al erei Creației se întemeiază pe mai multe necunoscute și presupuneri. Datele fundamentale din Geneza 5 și 11 ni s-au păstrat în mai multe versiuni, din cele mai vechi manuscrise existente. Nu știm dacă până la Potop au fost doar 1656 de ani sau vreo 2500 de ani; iar de la Noe până la Avraam trebuie să fi fost o perioadă mult mai lungă decât cei 362 de ani calculați după textul masoretic, sau decât cei aproximativ 1000 ani calculați după Septuaginta. Chiar după cel mai zgârcit calcul, vârsta lumii depășește 6100 de ani.

¹¹ Nu există motive să credem că textul din 2 Petru 3:12 ar fi greșit tradus. Verbul grecesc *speudō* (întrudit cu engl. *to speed* = a grăbi, a accelera) este atât intranzitiv, cât și tranzitiv. Aici este singurul caz în toată Biblia greacă (LXX+GNT), în care verbul (*spéudontas* = grăbind, accelerând, urgentând) este tranzitiv, având drept complement direct substantivul acuzativ *tēn parousian* (venirea/prezența vizibilă). În cele mai multe și mai bune traduceri a fost tradus cu: a grăbi, a urgenta, a accelera, a face să vină mai repede: *hastening the coming* (NAB, NAS, NAU, NET, NRS, NOY, NKJ), *try to hasten its coming* (NJB), *work to hasten its coming* (CJB), *speed its coming* (NIV); *hâtez l'avènement* (NEG); *hâtez la venue* (TOB); *und beschleunigen* (HRD), *seine Ankunft beschleunigen* (EIN), *und beschleunigt seine Ankunft* (ZUR), *und beschleunigt* (ELB6); *properantes in adventum* (VUL), *apresurando la parusia* (CAB); *affrettate la venuta* (IEP, CEI). Disputa i-a atras și pe lexicografi, care doar în cazul din 2 Petru 3:12 sunt nehotărâți, adesea menționând ambele sensuri. Arnold V. Wallenkampf (*Aparenta întârziere a lui Isus*, EVS, Pantelimon, 2014:110-115) susține că aici ar fi vorba de sensul intranzitiv („a se grăbi, a dori cu înflăcărare”), așa cum apare în versiunea King James (*hasting unto*), dar recunoaște că Ellen White a folosit textul din 2 Petru 3:12 în ambele sensuri, în diverse ocazii (*op. cit.* 111–112). Pentru ideea de a se grăbi/sili/strădui, Petru folosește însă în versetul 14 verbul întrudit *spoudāsate* („siliți-vă!”).

¹² A.G. Daniells, "Is Christ's Coming Being Delayed?", *Ministry*, Nov. 1930.

¹³ A se vedea profețiile din Is. 2:1-5; 11:4-12; 19:18-25; 35:1-10; 60:1-22; 55-56; 65:17-25; 66:10-23; Ier. 3:14-18; 30:10-11, 18-22; 31:1-40; Ezech. cap. 37 și 40-48; Osea 14:4-9; Ioel 2:26-32; 3:1-21; 9:11-12; Obadia 1:17-21; Mica 4:1-4, 6-7, 13; 5:1-15; 7:11-20; Țefania 3:9-20; Zaharia 6:15; 8:2-23; 12:5-14; 14:7-11, 16-21. Toate aceste profeții, despre care mulți evreii și creștinii speră să se împlinească în timpul celor 1000 de ani din Apocalipsa (cap. 20), au fost niște planuri condiționate ale lui Dumnezeu exprimate poetic (Ier. 18:6-10).

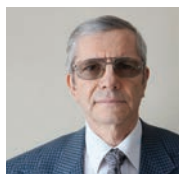
¹⁴ Roger W. Coon, "How Soon is 'Soon'", *Adventist Review*, online edition, © 2000. www.adventistreview.org/archives/2000-1548/story1.html.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

EXISTĂ O PERSPECTIVĂ TEOLOGICĂ DIN CARE SE ARGUMENTEAZĂ CĂ CEASUL REVENIRII LUI ISUS NU ESTE FIXAT, CI POATE FI GRĂBIT, CONDIȚIONAT DE COACEREA „RECOLTEI GRÂULUI” (CARE REPREZINTĂ PE MÂNTUÎȚII DIN ULTIMA GENERAȚIE) ȘI DE COACEREA „RECOLTEI STRUGURILOR” (CARE REPREZINTĂ PE CEI PIERDUȚII DIN ULTIMA GENERAȚIE). IAR DACĂ EVENIMENTUL POATE FI GRĂBIT, ATUNCI POATE FI ȘI ÎNTĂRZIAT, AȘA CUM SUGEREAZĂ PARABOLELE LUI ISUS.

ȘCOALA MIHAI IONESCU

**FORMAREA
COPILOR
BENIAMIN
ROȘCA**

În timpul sfârșitului, Dumnezeu i-a inspirat pe copiii Săi credincioși să prezinte mesajul dragostei Sale și prin intermediul instituțiilor de educație și sănătate. Preocuparea pentru educație, pentru sănătate, sau preocuparea pentru ajutoarea celor în nevoie reprezintă o lucrare misionară de aceeași importanță ca propovăduirea Cuvântului, pentru că, prin intermediul lor, Dumnezeu ne-a descoperit că oamenii își vor deschide inima pentru a primi Evanghelia.

Pentru formarea copiilor bisericii, cât și a copiilor acelor familii care optează pentru oferta noastră educațională, s-a născut și dezvoltat, în București, Școala „Mihai Ionescu”.

De curând s-au sărbătorit 20 de ani de la înființarea ei. Pentru că informațiile prețioase despre istoria școlii pot fi găsite pe site-ul școlii și în broșura dedicată aniversării, doresc să insist asupra aspectelor care ne arată cum întreaga echipă lucrează pentru un obiectiv comun, adică misiunea încredințată de Dumnezeu: educării, învățării, profesorii, personalul nedidactic, dar, în aceeași măsură, și părinții, bisericile adventiste din care aceștia fac parte, Conferința Muntenia, în al cărei teritoriu e situată școala, inspectoratul și primăria de sector și, desigur, copiii, comoara acestei școli.

Prin oameni și pentru oameni, Dumnezeu lucrează în școală. Cum? Prin profilul spiritual și academic al educatorilor. Un om asemenea lui Dumnezeu are și o bună ținută profesională, drept urmare educatorii sunt stimulați să atingă cea mai înaltă calificare didactică, în timp ce comportamentul lor în școală și în afara ei tinde spre o progresivă asemănare cu Marele Învățător.

Ca parte a familiei școlii, părinții sunt și ei invitați la un statut de excelență în educarea copiilor. Setul de valori de comun acord acceptat este transmis de ambele părți copiilor. De exemplu, pentru anul școlar 2019–2020 s-a propus transmiterea următoarelor valori: colaborare, motivație, respect, empatie, calitate, perseverență, integritate, iertare, inovație. Valorile sunt ilustrate

prin intermediul personajelor biblice – câte o valoare pe lună și patru personaje. Prin citit, cântare, rugăciune, memorare și joc, copiii asimilează valoarea propusă.

Curriculumul, adică ce conține învățarea formală, informală, are un trunchi obligatoriu și unul opțional. Acesta din urmă dă culoare specifică unei școli. Un exemplu este opționalul „Descoperind literatura biblică”, ce oferă copiilor ocazia să constate că, în general, marile teme ale literaturii și artei universale își au originea în Biblie; că în ea sunt cel mai clar marcate marile, universalele valori morale; că ea este un izvor de valoare estetică, culme a frumosului artistic. Dramatizările biblice sunt un instrument eficace de trăire intelectuală și afectivă a acestor valori.

Alte proiecte ale școlii sunt: „Prietenii Naturii”, ziua nonformală „O Școală Altfel”, o dată pe lună, „Ziua Sănătății”, „Ziua Profesilor”, „Cartea, o comoară”, „Gata să ajut”, proiect „Erasmus” în colaborare cu trei școli din Polonia și Germania, unde au fost introduse valorile concepției adventiste despre sănătate.

În declarația despre viziune este scris: „Elevii și profesorii Școlii «Mihai Ionescu» alcătuiesc o familie în care fiecare este respectat și prețuit. Socializarea este temă continuă de învățare. Cum să vorbești, cum să te porți, cum să fii de folos, cum să aduci o contribuție relevantă pentru binele comunității în care te-ai așezat Dumnezeu este o materie predată non-stop, cu toată știința comunicării pusă la lucru.”

Centrarea întregului proces educațional pe copil, pe nevoile, capacitățile, aspirațiile sale este un model de grijă care, transmis acestuia, devine o mare valoare spirituală și socială. Un loc primordial, prin devoționale, rugăciunea din școală, precum și cea personală, este școala relației cu Dumnezeu. Ea inspiră relația cu oamenii, știința iubirii semenului.

Acestea sunt doar trei dintr-o mulțime de fațete a ceea ce este diamantul așezat în mâna lui Isus, Școala „Mihai Ionescu”. Cei ce-l șlefuiesc lucrează pentru veșnicie. ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

AVENTURI BIBLICE

1. În versetele de mai jos, anumite cuvinte au literele amestecate. Ele ascund câteva făgăduințe pe care vă îndemnăm să le rețineți. Încercați să le identificați!

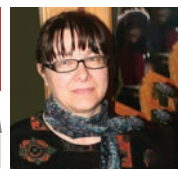
- A. **Isus a răspuns: „Ce este cu (PTNUETIAN) _____ la oameni este cu (PTNUTIA) _____ la Dumnezeu.”** — Luca 18:27
- B. **Nu te (METE) _____, căci Eu sunt cu (NITE) _____; nu te uita cu (GJÎRNIREROA) _____, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te (TRĂÎCENS) _____, tot Eu îți vin în (JOAURT) _____.**
Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” — Isaia 41:10
- C. **Și aruncați asupra Lui toate (JGÎRENIROĂILR) _____ voastre, căci El (ȘÎȘNIU) _____ îngrijește de voi.** — 1 Petru 5:7

2. În Psalmul 121 găsiți foarte multe promisiuni din partea lui Dumnezeu pentru noi, copiii Lui. Completați spațiile libere și memorați psalmul!

1. Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni _____ ?
2. A _____ îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.
3. Da, El nu va _____ să ți se clatine piciorul; Cel ce te _____ nu va dormita.
4. Iată că nu _____, nici nu _____ Cel ce _____ pe Israel.
5. Domnul este _____ tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.
6. De aceea nu te va _____ soarele ziua, nici luna noaptea.
7. Domnul te va _____ de orice rău, îți va _____ sufletul.
8. Domnul te va _____ la plecare și la venire, de acum și până în _____.

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

ADMITERE IULIE SEPTEMBRIE

"... până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același,
până la cărunțețele voastre vă voi sprijini.
V-am purtat și tot vreau să vă mai port,
să vă sprijin și să vă mântuiesc."
Isaia 46:4

Teologie adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia învățământului
primar și preșcolar

Școala Postliceală Sanitară
"Doctor Luca" Cernica

366

FĂGĂDUINȚE

Ianuarie

D	L	M	M	J	V	S
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Februarie

D	L	M	M	J	V	S
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

Martie

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Aprilie

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Mai

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Iunie

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Iulie

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

August

D	L	M	M	J	V	S
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Septembrie

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Octombrie

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Noiembrie

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Decembrie

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

• 21 feb - 1 mar - Săptămâna de rugăciune a studenților
• 7 aprilie - Sesiunea anuală de comunicări științifice pentru profesori și studenți

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

• 10 - 12 apr - Convenția Națională Adventistă de Misiune și Asistență Socială
• 15 - 17 mai - Zilele Universității Adventus
• 7 iunie - Festivitatea de absolvire

